

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1075

IN DE KAKEN DES DOODS.

20 cent

Raffles hield de losgemaakte boeien in zijn hand.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

In de kaken des doods

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

KAPITEIN STANLEY.

Het was omstreeks acht uur in den avond, toen twee heeren, in rok gekleed, welk kledingstuk klaarblijkelijk vervaardigd was door een van de bekwaamste snijders van Londen, zoo goed als alleen gezeten waren in de eetzaal van de Windsor Club, welk gebouw zich bevindt in de Oxford Street.

Zij hadden zooveen den maaltijd gebruikt en rookten hun sigaretten, nu en dan een paar woorden met elkander wisselend.

De eetzaal was tamelijk ruim, en er waren nog slechts enkele tafeltjes bezet, want de meeste leden van de Club, die hier gedineerd hadden, waren reeds op weg naar het Adelphi-Theater, waar dien avond een belangrijke première gegeven werd.

De beide heeren, die daar zwijgend tegenover elkander zaten, waren John Raffles, de befaamde Groote Onbekende, langjarige vijand van Scotland Yard, en zijn trouwe vriend

Charles Brand, die vele zijner avonturen had gedeeld en daarbij menigmaal een belangrijke rol gespeeld had.

Maar dat wist geen van de leden en als men het hun gezegd had, zouden zij meer dan waarschijnlijk hun zegsman voor krankzinnig hebben verklaard en in allerijl een geneesheer hebben ontboden.

Want allen, die de Windsor Club plachten te beschouwen als hun toevlucht in uren van verveling, en zelfs, in geval zij jonggezel waren, als hun eigenlijke woning, kenden den oudsten van de beide heeren niet anders dan onder den naam van Lord William Aberdeen, een zeer rijken philanthroop, maar die zooveel van zijn geld wegschonk aan liefdadige doeleinden, dat men zich verwonderd afvroeg, hoe het mogelijk was, dat de bodem van zijn geldkist niet reeds lang zichtbaar was, en tevens als Vice-President van hun club, als een man van uiterst beschaaf-

de omgangsvormen, als een zeer geestig causeur en als iemand met een zeer scherp vernuft en ook menigmaal een zeer scherpe tong.

Een paar jaren reeds speelde Raffles deze dubbele rol op het wereldtooneel en nog nimmer had zelfs de schranderste speurder van Scotland Yard, al was het slechts een oogenblik, vermoed, dat zich achter den statigen, een weinig stijven lord de Groote Onbekende verborg, de man, die door een aantal weergaloos stoutmoedige inbraken en diefstallen de wanhoop had gaande gemaakt van hoofdinspecteur Phileas Baxter en zijn rechterhand, den detective James Sullivan.

Langen tijd geleden was Raffles een paar malen in handen geweest van de wrekende gerechtigheid, en toch bleek hij op het laatste oogenblik telkens de sterkste te zijn en de Justitie had er zich nog nooit op kunnen beroemen, hem langer dan eenige uren gevangen te houden.

Zelfs had Raffles reeds eenmaal kennis gemaakt met het inwendige van de gevangenis maar ook die had hem niet binnen hare muren kunnen houden, als een tweede Houdini, de wereldberoemde boeienkoning, had Raffles er uit weten te ontsnappen, tot ongekende verbazing van allen, die er getuigen van waren en die wel bijna tot de slotsom moesten komen, dat de ontvluchte gevangene beschikte over de hulp van bovennatuurlijke machten.

Juist toen er weder een paar heeren waren opgestaan en de eetzaal verlieten, kwam een der leden, een man met kort geknipt haar en bijna zeventig jaar oud, op Raffles toe met een nummer van de „Times” in de hand, het avondblad, hetwelk zoeven was gebracht.

Hij bleef voor Raffles stilstaan en zeide :

„Mijn waarde Lord, stelt gij nog altijd belang in crimineele zaken, vooral als zij wat geheimzinnig zijn ?”

„Zeer veel, mijn waarde Primrose !” antwoordde Raffles glimlachend. „Maar het moeten zaken van werkelijk belang zijn, die onze aandacht gevangen houden en onze zenuwen spannen !”

„Nu, dan geloof ik dat ik hier iets voor u heb !” hernam graaf Primrose, terwijl hij de „Times” aan Raffles toestak. „Wist gij wel, hadt gij ooit kunnen vermoeden en gelooft gij, dat Irwin Stanley een buitengewoon gevaarlijk misdadiger is ?”

Raffles had een snellen blik met Brand gewisseld en antwoordde toen :

„Dat klinkt ongelooflijk ! Bedoelt gij den

rijken zaak waarnemer Stanley ?”

„Natuurlijk bedoel ik hem ! Hij is lid van een concurreerende club, een paar huizen verder.”

„Wat is er dan met hem ?” hernam Raffles. „In welk opzicht is hij misdadig ?”

„Wel man, men zegt dat hij niets meer of minder is dan de aanvoerder van een uiterst gevaarlijke misdadigersbende.”

„Kom, kom ; en wie zegt dat ?” vroeg Raffles, de asch van zijn sigaret tippend.

„Ja, dat is juist het eigenaardige, dat zegt John Raffles, de Groote Onbekende.”

„Heeft die zich dan bij de politie aangemeld ?” vroeg Raffles met voorgewende verbazing.

„Hij zal wel wijzer zijn !” hernam graaf Primrose. „Hij heeft eenvoudig een uitgebreid schrijven gericht aan den hoofdinspecteur van politie, uitgebreid voor zijn doen, want de brief beslaat geen tien regels, waarin hij hem verzekert, dat hij persoonlijk tegenover Stanley heeft gestaan, dat hij zes of zeven van diens handlangers onschadelijk heeft gemaakt en dat hij de politie in overweging geeft zich ook van Stanley zelf meester te maken, zoodra deze zich vertoont.”

„Nu, ik denk dat dit een brutale fantasie is van Raffles,” kwam de Groote Onbekende op luchtigen toon. „Het klinkt immers als een sprookje ! Ik herinner mij nu dat ik dien Stanley wel eens gezien en ik geloof zelfs een paar keeren gesproken heb, en het is toch werkelijk niet denkbaar, dat zulk een man aan het hoofd zou staan van een misdadigersbende, een rijk zaakwaarnemer ! Hoe heet die bende eigenlijk ?”

„Het Genootschap van den Gouden Sleutel ! Maar wat uw opmerking betreft, Lord Edward, laat ik u eraan herinneren, dat ditzelfde misdadigersgenootschap achtereenvolgens gestaan heeft onder de bevelen van twee authentieke professors, waarvan er een zelfs geregeld doceerde en de ander een geneesheer was, die nota bene patienten ontving en behandelde, alsof hij niets op zijn kerfstok had, terwijl hij toch minstens drie moorden op zijn geweten had !”

„Ja, nu herinner ik het mij !” kwam Raffles langs zijn neus. „En toch kan ik mij niet goed voorstellen, dat die geheimzinnige Groote Onbekende, ditmaal gelijk heeft, al meen ik mij te herinneren, dat hij het was, die de drie vorige aanvoerders van het Genootschap van den Gouden Sleutel achtereenvolgens aanbracht.”

„Gij zijt een ongeloovige Thomas !” riep graaf Primrose uit. „Daar, lees het dan zelf in de „Times”. Aan den ernst van dat blad zult

gij toch zeker niet twijfelen."

„Daarvoor beware mij de hemel, mijn waarde Primrose!" riep Raffles verschrikt uit. „Als ik dat deed, als ik aan den ernst van de Times twijfelde, dan zou ik ook moeten meenen, dat het einde der wereld nabij was."

Hij had onder het spreken het blad van graaf Primrose aangenomen en deze wees hem nu een bericht onder het Stadsnieuws aan, hetwelk prijkte met het veelzeggende opschrift:

OPZIENBARENDE ONTHULLINGEN!

John Raffles laat van zich hooren.

Raffles wilde beginnen te lezen, maar hij bedacht zich, stak Brand het blad toe en zeide:

„Lees mij het bericht liever eens voor, dan dringt het zeker beter tot mij door!"

En nu las Brand het volgende bericht voor, waarnaar Raffles met groote aandacht luisterde, terwijl hij achterover in zijn stoel leunde en met half gesloten oogen nu en dan een trekje aan zijn geurige sigaret deed.

„Aan de politie van onze stad zal de zeer moeilijke taak te beurt vallen een geheimzinnige zaak tot klaarheid te brengen, waarin niemand minder dan de raadselachtige John Raffles een groote rol schijnt te vervullen.

Gisteravond omstreeks half tien kreeg een politiebureau in Hampstead het telefonisch bericht, dat zich in een huis in deze voorstad, aan het einde van Burgess Hill gelegen, een zestal mannen geboeid en gekneveld zouden bevinden, van wie de politie er op zijn minst wel twee van zou herkennen als behoorende tot de „Bende der Raven" en die nog eenige jaren gevangenisstraf te goed hadden wegens ernstige misdrijven.

Ofschoon men op het politiebureau aanvankelijk geneigd was, deze aangifte als een misplaatste grap te beschouwen, zoo veranderde men daar spoedig van inzicht toen de man aan het andere einde van de telefoonlijn zijn naam noemde, dien van John Raffles.

In allerijl begaf zich daarop een politie-auto met een tiental agenten bemand naar het aangewezen huis, misschien wel in de flauwe hoop, dat men daar den langgezochten avonturier zou aantreffen.

Men vond er de huisdeur op een kier staan en behoefde deze slechts open te duwen, maar van Raffles was geen spoor meer te ontdekken.

Wel echter vond men in een vertrek op de eerste verdieping van het landhuis, hetwelk eigendom is van den zaakwaarnemer Irwin Stanley, zeven mannen, stevig geboeid en waarvan er eenigen zware hoofdwonden vertoonden, klaarblijkelijk toegebracht met een ijzeren staaf, dien men, benevens een half dozijn zwarte maskers, bebloed in een hoek van het vertrek vond.

Dit vertrek was een weelderig gemeubelde eetkamer en er stond een diner voor twee personen aangericht, waarvan echter nog niets was genuttigd.

Van den eigenaar zelf was niets te zien en het leek aanvankelijk een raadsel hoe de zeven mannen daar waren bijeengekomen en wat zij er kwamen doen.

Maar de politie herkende inderdaad in drie hunner langgezochte recidivisten, en daarom aarzelde zij geen oogenblik alle mannen naar het politiebureau over te brengen, waar er echter dadelijk drie naar de ziekenzaal moesten worden overgebracht, zoo deerlijk waren zij toegetakeld, door iemand die blijkbaar over een herkulische lichaamskracht beschikte.

En nauwelijks waren de gevangenen binnen gebracht of weer ging de telefoon en alweder kwam er een boodschap van John Raffles, die naar allen schijn de overbrenging van de mannen op een afstand in het geheim had gadegeslagen.

Hij deelde mede, dat hijzelf een gevecht had geleverd met Irwin Stanley, aan wien, zooals gezegd, het landhuis toebehoorde en hij verzekerde, dat Stanley het hoofd van de bende was; waartoe de zeven arrestanten behoorden, welke mededeeling hij nog in den loop van den nacht bevestigde in een brief aan den hoofdinspecteur van Scotland Yard van den volgenden inhoud:

„Geachte Heer Baxter,

Gisteravond had ik een ontmoeting met den zoogenaamden zaakwaarnemer Irwin Stanley, wonende te Londen in een huis aan de Kappel Street 23.

De omstandigheden, waaronder deze ontmoeting plaats had, kunnen bij mij geen schijn van twijfel overlaten aangaande het feit, dat deze Stanley thans het hoofd is van het u natuurlijk maar al te goed bekende „Genootschap van den Gouden Sleutel", weshalve ik u dringend in overweging geef

aanstonds over te gaan tot arrestatie van dezen zeer gevaarlijken bandiet.

Ik zou u ten sterkste aanraden dadelijk tot zijn gevangenneming over te gaan, alvorens dit schrijven openbaar te maken.

John Raffles."

Het spreekt vanzelf, dat de heer Baxter ten zeerste verbaasd was bij de ontvangst van deze mededeeling en ook, dat hij niet anders dacht, of Raffles wilde hem een poets bakken.

Maar toen in den vroegen morgen uit Hampstead het bericht kwam, dat daar in het tweede huis van Irwin Stanley een zevental bandieten waren aangetroffen, geboeid en gekneveld, waarvan er een drietal werden herkend als recidivisten, toen meende onze hoofd-inspecteur toch, dat zijn plicht hem voorschreef althans een nader onderzoek in te stellen naar de identiteit van Irwin Stanley welbekend in de buurt van Piccadilly Circus en te Epson.

Hij liet dus niet na, hedenmorgen om-

streeks tien uur een paar rechercheurs, naar het huis van Irwin Stanley in de Kappel-Street te zenden, die last hadden, hem te verzoeken. hen naar het hoofdbureau van politie te vergezellen waarheen toen eveneens de vier gevangen waren overgebracht, die in staat waren te worden verhoord.

Op het oogenblik, waarop wij dit schrijven schijnt de heer Baxter in ieder geval nog niet te zijn overgegaan tot de invrijheidstelling van den heer Stanley, maar wij voor ons twijfelen er geen oogenlik aan, of wij hebben hier te doen met een mystificatie van John Raffles of op zijn best met een vergissing van den Grooten Onbekende, die zich toch zeker ook niet zal verbeelden, dat hij onfeilbaar is.

Dit staat vast, dat Irwin Stanley zich hoogst verbaasd toonde over zijn arrestatie en bedreigd heeft, de zaak in het parlement ahangig te zullen maken, wanneer er niet spoedig een einde gemaakt werd, aan wat hij noemde „één der grootste schandalen van dezen tijd."

HOOFDSTUK II.

RAFFLES DOET ONDERZOEK.

Terwijl Charles Brand dit bericht voorlas, waarin Raffles zoo groot belang stelde, had graaf Primrose zich verwijderd, en de beide vrienden waren nu alleen.

Zij keken elkander een oogenblik glimlachend aan, en daarop begon Brand, terwijl hij het blad langzaam opvouwde :

„Baxter weet natuurlijk niet, dat wij beiden zeer bijzondere redenen hebben om er volmaakt zeker van te zijn, dat Stanley inderdaad aan het hoofd staat van dat vreeselijke genootschap.

„Zoo is het, mijn waarde, en ik kan en wil hem toch niet alles mededeelen, want wanneer ik dat deed, zou ik den naam van een jong, onschuldig meisje in gevaar moeten brengen, wier vader op een noodlottig uur en tot zijn bitter berouw toetrad tot het genootschap, weigerde zijn eenig kind als minnares aan Stanley af te staan en daarom door den Bloedraad van de bende ter dood veroordeeld werd. Een gelukkig toeval bracht ons op de plek, waar de ongelukkige Collins ter dood zou worden gebracht en wij slaagden er in, hem juist ter elfder ure uit de Theems te redden, waarin zijn moordenaars hem geworpen hadden, na hem verraderlijk een dolk in de borst te hebben gestokken, aan welks heft een papiertje bevestigd was met de letters G. G. S.”

„En dat bracht ons juist op het spoor van het Genootschap van den Gouden Sleutel en toen Collins, het slachtoffer van Stanley, ons mededeelde, wie de aanvoerder van de bende thans was, toen heb jij geen oogenblik gearzeld, dien man te gaan opsporen.”

„Minder om hem zelf, Brand, dat verzeker ik je, maar wegens de omstandigheid, dat de ellendeling de jeugdige Ellen, Collins' dochter, door een list uit haar woning had weten te lokken, waar zij alleen was, daar haar vader in ons huis in de Victoria Street op het ziekbed lag en haar naar zijn landhuis in Hampstead te ontvoeren. Ik dank de Voorzienigheid, dat wij daar nog juist bijtijds aankwamen, om te verhinderen, dat de laffe schurk zijn plan ten uitvoer legde en jonge het meisje met geweld zou dwingen om zijn wil te doen.”

„En toch had die geheele onderneming nog in ons nadeel kunnen eindigen, Edward, want de zoogenaamde huisknecht van Stanley in zijn huis te Londen, die een lid van zijn bende is en dien jij neersloeg, nog vóór hij zijn meester in Hampstead had kunnen waarschuwen, wist te ontsnappen, waarschuwde een zestal van zijn kornuiten en de zeven schurken overvielen.”

„En wie weet, hoe het met ons zou zijn afgelopen, Brand, wanneer niet eensklaps onze trouwe Henderson, onze brave chauffeur, in gezelschap van Palmer, den vriend van Ellen Collins, was komen opdagen en dadelijk een algeheele verandering van tooneel had bewerkstelligd. Hij sloeg daar in de eetzaal van het landhuis de schurken neer en deed hen vallen als rijpe halmen onder de zeis en de politie had niets anders te doen dan het geheele gezelschap te komen afhalen, natuurlijk nadat wij ons uit de voeten hadden gemaakt.”

„Weet je, wat mij niet recht duidelijk is, Edward?” vroeg Brand na eenige oogenblikken.

„Laat eens hooren.”

„Ik sta verbaasd over de onbeschaamdheid van Stanley, die blijkbaar rustig naar zijn woning is teruggekeerd, ofschoon hij toch zeer goed moest weten, dat jij niet zoudt zwijgen, maar hem zoudt aanklagen.”

„Dat klinkt zeker wonderlijk genoeg en het getuigt van een weergalooze stoutmoedigheid Brand. Maar tevens doet het uitkomen, dat die Stanley heel zeker is van zijn mannen en er wel zijn hand voor in het vuur durft te steken, dat deze hem niet zullen verraden, ook al zouden zij zelf voor jaren de gevangenis moeten ingaan.”

„Toch was de riciso heel groot, dat één hunner hem zou aanbrengeu, in de verwachting, dat hij daardoor misschien vermindering van straf zou krijgen.”

„Misschien, maar die man kon ook weten, dat zoodra hij de gevangenis weer zou hebben verlaten, zijn leven geen oogenblik meer zeker was. De Bloedraad zou hem vogelvrij verklaren, juist zooals hij het dien ongelukkigen Collins deed, die te onzaliger ure tot de bende toetrad en ik geloof dat niet velen zich daaraan

zouden durven blootstellen. Ik erken echter, dat Stanley wel een weinig „va banque” speelde, maar dat heeft hij blijkbaar aangedurfd. Hij zag er zeer goed in, dat zijn zaak natuurlijk geheel verloren zou zijn en dat hij zichzelf als het ware zou beschuldigen, als hij nu het hazenpad koos.”

„Maar in ieder geval zal hij toch de aanwezigheid van die zeven bandieten in zijn landhuis moeten verklaren.”

„Waarom zou hij dit moeten verklaren? Het kunnen toch zeer goed inbrekers zijn geweest, die daar hun slag wilden slaan! Neen, hoe langer ik er over denk, hoe meer ik vind, dat Stanley het beste gedaan heeft, wat hij in de gegeven omstandigheden kon doen, door rustig thuis te blijven.”

„Maar jij hebt hem aan den hals gewond, toen je op hem vuurde,” riep Brand uit.

„Hij zal zeggen, dat hij zichzelf gewond heeft bij het schoonmaken van zijn revolver,” kwam Raffles schouderophalend. „En zooals de zaken nu staan zal men allicht Irwin Stanley eerder gelooven dan John Raffles.”

„Maar wij kunnen toch dadelijk aan de zaak een einde maken, als wij Collins tegen hem laten getuigen?”

„Natuurlijk, en ik ben er ook van overtuigd, dat Collins, dien wij het leven hebben kunnen redden, geen oogenblik zou aarzelen, om dat te doen, maar je vergeet, dat het dan onvermijdelijk zou zijn, aan het licht te brengen, dat hij deel heeft uitgemaakt van het Genootschap van den Gouden Sleutel. De bladen zouden zich met gretigheid op het geval werpen en het zou toch vreeselijk zijn voor de kleine Ellen, zijn eenig kind, zijn dochter, die hij zoo innig lief heeft, en die het nimmer heeft geweten, tot voor gisteravond, dat haar vader een misdadiger was. En voor den jongen Palmer, die haar tot zijn vrouw wil maken, is het al bijna even erg. Om die reden kan ik onmogelijk toelaten, dat het ontvoerde meisje zelf tegenover Stanley geplaatst wordt. Uit wraakzucht zou de bandiet zeker alles aan het licht brengen en zeggen, wie haar vader was.”

„In ieder geval zouden wij er bij winnen, Edward, dat de kerel waarschijnlijk tot de galg zou worden veroordeeld,” riep Brand op hartschotelijken toon.

Maar Raffles schudde ontkennend het hoofd en zeide:

„Dat geloof ik haast niet. Misschien zou dat het geval zijn, als Collins inderdaad het leven had verloren, maar thans zal men hem ten hoogste

aanstichting tot moord kunnen ten laste leggen.

„En jij, Edward, wat ben jij voornemens?”

„Het is duidelijk, dat ik van dit oogenblik af dien schurk van een Stanley nauwlettend in het oog zal houden. Vindt de politie termen aanwezig, om hem gevangen te houden, en zijn verleden eens na te gaan, zooveel te beter. Doet zij het niet, en stelt zij hem tegen iedere verwachting weder op vrije voeten, dan zal ik mijn eigen politie moeten wezen, al was het maar uit zucht tot zelfbehoud, want natuurlijk zal het bendevoofd van dit oogenblik af mij als zijn doodsvijand beschouwen, en alles in het werk stellen, om mijn spoor te hervinden.”

De late avondbladen bevatten berichten, die er op schenen te wijzen, dat de vrees van Raffles maar al te gegrond was.

De vier gevangenen bandieten ontkenden met de meeste stelligheid, Irwin Stanley, ooit vroeger te hebben gezien en verklaarden zelfs, nooit van hem gehoord te hebben.

Zij waren het landhuis in Hampstead binnengedrongen, omdat zij hoopten in het onbewoond en onbewaakt gewaande huis iets van hun gading aan te treffen.

Men hield hen voor, dat het toch voor inbrekers geen gewoonte is, ergens om half tien in den avond binnen te dringen, maar zij verdedigden zich met te zeggen, dat het den avond tevoren zwaar gemist had en dat het landhuis van Irwin Stanley zeer afgelegen lag.

Zij hielden stijf en sterk vol, Stanley in het huis niet te hebben aangetroffen en toen hun de vraag werd voorgelegd, wie hen dan zoo had toegetakeld en gevangen genomen, gaven zij ten antwoord, dat zij tijdens de plundering eensklaps overvallen waren door drie krachtige, met revolvers bewapende mannen die zij aanvankelijk voor politieagenten aanzagen.

Op een desbetreffende vraag van den rechter-commissaris ontkenden zij niet, dat één van deze drie geheimzinnige vreemdelingen John Raffles kon zijn geweest, maar zij hielden stijf en sterk staande, dat diens beweringen ten aanzien van Irwin Stanley op pure fantasie berustten.

Een oogenblik dreigde de zaak voor Stanley spaak te loopen, toen het uitkwam, dat een van de gevangenen bandieten bij hem in zijn huis te Londen in dienst was als huisknecht. Maar toen deze zelf verklaarde, dat hij met valsche getuigschriften zijn positie had weten te veroveren, werd ook dit wapen uit de handen der politie geslagen.

Men had zeer zorgvuldig het verleden van Stanley nagegaan en vooral zijn jongste verle-

den, maar het was onmogelijk geweest hem iets ten laste te leggen.

Hij was lid van een mondaine club, hij was ongehuwd, hij leefde op grooten voet en dat kon hij doen, omdat zijn vader hem een groot fortuin had achtergelaten. Hij had verscheidene winstgevende zaken en goede klanten. Hij bezocht geregeld de schouwburg de wedrennen en tentoonstellingen en in dat alles was volstrekt niets te vinden, dat tegen hem pleitte.

Men ondervroeg zijn huishoudster en deze oude dame verklaarde, dat haar meester des avonds zeer veel uit ging en dat hij zijn eigenlijk kantoor in de city had. Maar wat zou een onge-trouwd man van vijf en veertig jaar, rijk en gezond, des avonds thuis moeten uitvoeren?

Hij bleef ook wel eens den nacht over van huis, maar dan riepen hem zaken buiten de stad.

Zijn gewoonten waren geregeld. Hij dronk niet. Zijn vrienden behoorden tot de beste kringen. Niemand kon hem een oneerlijke daad in zijn beroep ten laste leggen en zoo moest de politie wel langzamerhand tot de slotsom komen dat John Raffles haar inderdaad voor het lapje had willen houden en dat van de heele ontmoeting met Stanley in het landhuis te Hampstead geen woord waar was.

Toen Raffles dit alles in een der laatste

avondedities las, balde hij de vuisten en zeide tot Brand, die in een gemakkelijken stoel naast hem zat in de rookkamer van het fraaie huis in de Cromwell-Street, hetwelk Raffles sedert eenige jaren bewoonde :

„Ik vreesde er voor. Ik had het half en half verwacht. En toch valt mij deze oplossing nog rauw op het lijf. Ik had nog wel gehoopt, dat één van de bandieten zich zou verspreken, dat in het verleden van Stanley op zijn minst één duistere plek zou zijn aan te wijzen, en — niets van dat alles. Als alles zoo door gaat, dan zal men hem nog vrij laten.”

Ook daarin bleek Raffles goed te hebben geraden, want den volgenden morgen stelde Scotland Yard Irwin Stanley op vrije voeten en maakte hem haar welgemeende verontschuldiging, dat zij hem had durven lastig vallen en hem had kunnen verdenken.

Stanley zeide koeltjes en uit de hoogte, dat hij het er voor ditmaal bij zou laten, maar gaf de hoop te kennen, dat men in Downing-Street voortaan een weinig beter uit de oogen zou zien, en zich niet nogmaals op een dwaalspoor zou laten brengen door anonyme briefjes, of waarschuwingen, die daarmede gelijk stonden, anders hadden de fatsoenlijke burgers van Londen binnen korten tijd geen leven meer —

HOOFDSTUK III.

RAFFLES BINDT DEN STRIJD AAN.

Er waren in ieder geval twee Londenaren, die zich niet lieten overbluffen door de arrogante taal van Stanley en daartoe hadden zij alle redenen. Die beide Londenaren waren John Raffles en Charles Brand.

Zij zelve hadden het avontuur in het witte landhuis te Hampstead beleefd en daar zij van zichzelf niet konden of wilden aannemen, dat zij in dronken toestand hadden gehandeld en dat alles, wat daar ginds geschied was, slechts in hun verbeelding bestond, zoo lachten zij maar eens spottend om de uitspraak van de heeren van Scotland Yard en Raffles betreurende het alleen maar, dat hij niet in staat was, persoonlijk te komen getuigen.

Niet alleen zou hij dan moeten zeggen, wie hij was, hetgeen hem in groot gevaar zou brengen, maar hij liep bovendien nog de kans, dat men hem niet zou gelooven en hem als een bedrieger aan de kaak zou stellen.

Scotland Yard had nu eenmaal geen geloof willen slaan aan de mededeelingen van John Raffles en deze waarschijnlijk aan een persoonlijke wraakneming toegeschreven, overdonderd als zij was door het brutale optreden van Stanley, die zelfs met openbaarheid in het parlement had gedreigd, en daarbij moest men zich neerleggen.

Maar dit wilde voor Raffles volstrekt niet zeggen, dat hij de zaak als geëindigd beschouwde, tenminste voor zoover het hem zelf betrof.

Hij had zich vast voorgenomen, Stanley te ontmaskeren, nu hij eenmaal het spoor van den nieuwen chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel gevonden had, en Charles Brand wist, dat hij niet zou rusten, voor hij dit doel bereikt had.

Niet alleen moest de zoogenaamde zaakwaarnemer beschouwd worden als een uiterst gevaarlijk, misdadig individu, dat zeker niet voor de bloedigste misdaad zou terugdeinzen, Stanley was daarenboven een persoonlijke vijand van John Raffles en hij zou zeker niets nalaten, wat

er toe kon bijdragen, den Grooten Onbekende te vernietigen, die hem onophoudelijk in de wielen reed, en, naar hij heel goed beseftte, al zijn krachten zou inspannen om Stanley in de handen van de politie over te leveren en ditmaal voor goed, bezwijkend onder een last van bewijzen.

Niet zoodra was dan ook het bericht van de vrijlating van Stanley openbaar gemaakt, of Raffles en Brand hielden krijgsraad in de rookkamer van het huis in de Cromwell-Street, hun geliefkoosde plek van samenkomst, wanneer zij over gewichtige aangelegenheden moesten beraadslagen.

Raffles had, in diepe gedachten verzonken, reeds een sigaret geheel opgerookt, vóór hij begon :

„Scotland Yard vermoedt dus, dat Stanley zoo onschuldig is als een pasgeboren kind, en wij kunnen het haar maar half ten kwade duiden want zij weet nu eenmaal niet wat wij weten. En het woord van Irwin Stanley schijnt meer gewicht in de schaal te leggen, dan dat van John Raffles. Daar komt bij, dat de gevangenen bandieten met een eenstemmigheid en hardnekkigheid, die ondanks alles iets als bewondering afdwingt, blijven zwijgen, en hun chef niet willen verraden.”

„En het zou mij volstrekt niet verwonderen, Edward, als wij het beleefden, dat tenminste vier van de zeven schurken, die wij hebben kunnen vangen, eveneens weer op vrije voeten worden gesteld, om de even eenvoudige, als afdoende reden, dat er in het geheel geen bewijs tegen hen kan worden ingebracht.”

„Je hebt volkomen gelijk, Brand. Weliswaar zijn ze in gezelschap aangetroffen van drie recidivisten en dat wel in andermans huis, maar dat is op zichzelf niet voldoende. Er is namelijk niemand, die hen beschuldigt. Ongetwijfeld zegt John Raffles, dat zij schuldig zijn, maar het woord van Raffles is geen evangelie. Maar in ieder geval gaan de andere drie de

gevangenis in en als zij blijven zwijgen, dan getuigt dit in ieder geval van een standvastigheid, welke men niet vaak aantreft onder misdadigers. In de meeste gevallen zien zij er volstrekt geen been in, elkander te verraden, wanneer zij zichzelf daardoor een paar jaren straf kunnen uitsparen. Dit alles is echter van minder belang. Voor mij is de hoofdzaak, dat de heeren van Scotland Yard met blindheid geslagen zijn en Stanley op vrije voeten hebben gesteld, en dat ik dus genoodzaakt zal zijn, mijn maatregelen te nemen teneinde den bandiet in het oog te kunnen houden."

"Dat zal een langdurig werkje worden, beste Edward. Want je kunt er natuurlijk wel op rekenen, dat Stanley den eersten tijd zeer voorzichtig zal zijn, en dat hij er zich wel voor zal wachten, in aanraking te komen met andere leden van de bende, uit vrees dat de politie toch nog wantrouwend zal zijn en hem in den eersten tijd in het geheim nagaan."

"Daaraan twijfel ik niet, Brand," hernam Raffles. „Stanley is te sluw om anders te handelen, maar wij zullen eens zien, of onze slimheid niet tegen de zijne opweegt, al zou het weken moeten duren. Ook wij zullen hem in het oog houden en elkander daarbij afwisselen, of nog beter, wij trachten een woning te huren in de Kappelstreet, vanwaar wij zijn huis voortdurend in het oog kunnen houden. Het moet hem onmogelijk gemaakt worden, een voet te zetten, zonder dat wij het bemerken."

"Luister eens, Edward. Wij zouden ons heel wat moeite hebben bespaard en de samenleving zou bevrijd zijn van een zeer gevaarlijken kerel, als wij toelieten, dat Collins voor de rechtbank tegen hem getuigde."

"Dat zal ik nooit toestaan, Brand. Al was het maar om zijn dochter te sparen. De naam van Collins, die naar ik oprecht geloof, het pad der misdaad geheel wil verlaten, mag in deze zaak niet gemengd worden. Indien het uitkwam dat hij waarschijnlijk heeft deelgenomen aan een paar inbraken door het Genootschap van den Gouden Sleutel op touw gezet, dan zou dat vreeselijk zijn voor Ellen, en daarom moet het tot iederen prijs vermeden worden."

"Maar de politie weet niet, waar Collins zich ophoudt, Edward. Hij zou dus zijn beschuldiging op schrift kunnen stellen en aan den Officier van Justitie zenden."

Maar Raffles schudde het hoofd en zeide:

"Dat zou er de zaak voor Ellen weinig beter opmaken. Want je behoeft er niet aan te twijfelen, of alle bladen zouden zich met een ware

woede op de zaak werpen en de naam van Collins zou op ieders lippen zijn. Alleen zouden wij hierdoor voorkomen, dat Collins de gevangenis inging en nog is het de vraag of de justitie wel acht zou slaan op de schriftelijke beschuldiging van een misdadiger, die zichzelf achter de schermen houdt. Neen, wij doen werkelijk beter, zelf de hand aan den ploeg te slaan en inmiddels te zorgen, dat Collins, zoodra zijn toestand het maar eenigszins gedooft, naar een veiliger oord wordt overgebracht, naar Amerika bijvoorbeeld, waar hij, als hij dat ernstig wil, met zijn geliefd kind, en met den jongen Palmer, die haar tot zijn vrouw begeert, een geheel nieuw leven kan beginnen en daarom Brand, zullen wij er nog hedenavond werk van maken, een woning te huren in de buurt van het huis van onzen man. Eenmaal zal hij zich toch moeten verraden en dan hoop ik ter plaatse te zijn, en op hem toe te springen als een kat op de muis."

Raffles was er niet de man naar om over dergelijke dingen gras te laten groeien en zoo trok hij er reeds een uur later, na te hebben gedineerd in de kleine eetkamer van het fraaie huis, goed vermomd met Brand op uit.

Het huis van Stanley, een groot gebouw van grijzen steen, was juist gelegen tegenover een soort klein pleintje, gevormd door het inspringen van de rooilijn aan de overzijde van de straat, op een plek, waar de huizen ongeveer twintig meter terugweken.

Aldus werd een soort „zak" gevormd, en op den bodem daarvan stonden naast elkander een viertal huizen.

Juist op dien zak had Raffles het gemunt. Hij begon dan ook zeer geduldig zijn netten uit te werpen, waarbij hij met groote omzichtigheid te werk moest gaan, want hij begreep zeer wel, dat ook Stanley een oogje in het zeil zou houden en dat de schruk er zich zeer goed van bewust moest zijn, dat Raffles zou trachten hem te bespionneeren.

Het zou dus niet zoo verwonderlijk zijn, als Stanley, vreezende dat zijn vijand in zijn buurt zou komen wonen, zijn wachtposten uitzette.

Daarom ook had Raffles het beter geacht, reeds des avonds aan het werk te gaan en hij maakte daarbij gebruik van een gewone huurauto.

Het geluk was hem bijzonder gunstig, want in één der vier zoeven genoemde huizen trof hij een huiseigenaar aan, die de benedenste verdieping zelf bewoonde en die wel geneigd bleek, een gedeelte van den zolder, die aan de straat grensde aan Raffles te verhuren, die zich

uitgaf voor een fotograaf en verklaarde, dat hij op dien zolder een klein atelier wilde inrichten.

De huiseigenaar vroeg een veel te hoogen prijs en dit was al weder een gelukkige omstandigheid, want nu had de man er zelf alle belang bij, te verzwijgen, dat er een nieuwe huurder bij hem was ingetrokken, daar hij anders moest vreezen, dat de huurcommissie hem een zeer zware boete zou opleggen, wanneer het haar mocht blijken, dat de man voor een stuk zolder een prijs vroeg, dien men eigenlijk ternauwernood voor een geheel gemeubelde woning op de eerste verdieping mocht vragen.

Er werd een schijncontract opgemaakt, waarin een veel lagere huurprijs stond vermeld, en dat desnoods aan de huurcommissie kon worden voorgelegd.

En vervolgens moest Raffles eenvoudig een schuldbekentenis teekenen, waarin hij zich verbond, gedurende een vol jaar tien pond sterling per maand te betalen.

Raffles teekende alles wat hem werd voorgelegd met een effen gezicht, maar hij nam zich heilig voor, den naam en het huis van den infamen woekeraar zorgvuldig te onthouden, en Brand uit te noodigen, den naam van den inhaligen schavuit op het beroemde „zwarte lijstje” te plaatsen.

De afspraak werd gemaakt, dat Raffles nog dienzelfden avond zijn intrek zou komen nemen op de zolderverdieping en hij ging zeer verheugd heen, vooral toen hem werd medegedeeld, dat het den huiseigenaar aangenaam zou zijn, wanneer de nieuwe huurder gebruik wilde maken van den achteringang van het huis, die eigenlijk voor de bedienden van de verschillende families, die het bewoonden, en de bestellers bestemd was.

Raffles stemde onmiddellijk toe, want hierdoor zou hij het vermijden, dat Stanley wellicht op hem opmerkzaam zou worden gemaakt, wanneer hij op geregelde tijden Brand of James Henderson bij zich ontving.

„Wel, als dit niet op rolletjes loopt, mijn waarde, dan weet ik het niet,” zeide Raffles op vergenoegden toon tot Brand, toen de beide mannen zich weder verwijderden. „Natuurlijk zal Stanley wel eens tot de ontdekking komen, dat er nieuwe menschen zijn op de zolderverdieping, maar ik hoop van harte, dat het dan te laat zal zijn. Trouwens, waarom zou hij dien simplen fotograaf wantrouwen, die daar zijn atelier zou inrichten?”

„Wil je dat ik je vanavond reeds vergezel?”

„Ik zou je gezelschap zelfs buitengewoon op

prijs stellen, want ik zou me anders geducht vervelen.”

„En Henderson?”

„Die kan nu en dan aankomen, maar het liefst zou ik hem voortdurend bij de hand hebben. Als wachtpost heeft hij alleen des avonds waarde, want zijn groote, zware gestalte zou al te spoedig in het oog vallen. Ik verwacht echter, dat jij in een goed gekozen vermomming het huis van Stanley van de straat af in het oog houdt. En luister nu goed: Wanneer je hem mocht zien uitgaan, volg je hem, onverschillig waarheen. Ik ben er zeer op gesteld, te weten, wat hij doet.”

„En veronderstel eens, dat hij het na eenige dagen aandurft, zich weder naar de Vine-Street te begeven, waar de bende vroeger bijeen placht te komen, in den geheimen kelder onder het wijnhuis van Bill Rednose?”

„Ik betwijfel sterk, Brand, of de schurken nog wel gebruik maken van die onderaardsche vergaderzaal, die, dank zij onze tusschenkomst, bij de politie maar al te bekend is, en waar zij nog geen jaar geleden met succes een inval heeft gedaan, en daarbij de hand heeft kunnen leggen op een paar dozijn van de gevaarlijkste individuen. De kans is echter niet geheel en al uitgesloten, dat de schurken er nu en dan nog bijeen komen. Begeeft Stanley zich daarheen, wat van zijn kant zeer onvoorzichtig zou zijn, en wat ik dan ook niet geloof, dan volg je hem zoo ver mogelijk, maar ik wil volstrekt niet, dat je je in gevaar begeeft, door in de vergaderzaal door te dringen, verondersteld, dat dit mogelijk zou zijn. Je telefoneert me dan eenvoudig in het eerste het beste postkantoor, wat je ontdekt hebt en dan zullen we wel verder zien. En nu zullen wij eens gaan zorgen voor ons inboedeltje.

Raffles had reeds te vaak in dergelijke omstandigheden verkeerd, dan dat hij nu ook maar een oogenblik in verlegenheid zou komen te zitten, al waren de winkels reeds lang gesloten.

In zijn huis in de Victoria-Street, hetwelk, hem reeds vaak groote diensten had bewezen, wanneer hij zich moest vermommen, of zich eenigen tijd „aan de circulatie moest onttrekken”, zooals hij dat noemde, bezat Raffles in de kelder een uitgezochte verzameling zeer eenvoudige meubels en daaruit ging hij thans een keus doen.

Een tweetal matrassen, twee eenvoudige ijzeren ledikanten, een wrakke waschtafel, met wat er bij behoorde, een keukentafel, een paar matten stoelen, een bruin geschilderd wandkastje, zooals men ze vroeger wel aantrof in de

kamertjes onzer gediensstigen, en dat was alles.

Dit weinige schamele meubilair werd met een paar groote fotografische toestellen, driepooten, ontwikkelschalen, glazen trechters, maatglazen eenige dozen met gevoelige platen, drukramen en andere fotografische benoedigdheden, op een paar in allerijl gehuurde handkarren geladen en door een kruier vergezeld, togen de beide mannen omstreeks half elf in den avond naar hun nieuw verblijf, waarbij zij zorg droegen

dat zij de Kappel-Street zorgvuldig meden, en zooals de wensch van den eigenaar luidde, hun intrede deden door de achterdeur.

De meubelen werden naar den zolder gedragen, een soort kamertje werd afgeschoten met behulp van een paar oude lappen, de kruier werd betaald en weggezonden en om twaalf uur konden de beide vrienden zeggen, dat een lastig gedeelte van hun taak reeds achter den rug was.

HOOFDSTUK IV.

DE MICROFOON.

Zoo overrijk was het leven van Raffles en van Brand aan avonturen geweest, onder zoo tallooze omstandigheden hadden zij den nacht moeten doorbrengen, soms aan boord van een schip, soms in een weelderig bed, nu eens in een ruwe hangmat, dan weder op een bed van mos, onder den blooten hemel, dat zij volstrekt geen moeite hadden, in het vreemde huis in slaap te komen, maar binnen enkele minuten, nadat zij zich ter ruste hadden begeven, insliepen, en niet wakker werden vóór de zon reeds door het dakvenster naar binnen scheen.

Zij ontwaakten bijna tegelijkertijd, keken elkander eens glimlachend aan, rekten zich uit en sprongen toen uit hun ledikanten.

„Wij missen ons ochtendblad, Brand en dat is hard genoeg. Maar wanneer wij als fotografen hard werken, dan is er misschien wel kans hier ergens een douche aan te brengen.”

„Geloof je dan, dat het de moeite waard zou zijn?” vroeg Brand met een tamelijk pijnlijk gezicht. „Denk je dat het zoo lang zal duren?”

„Daar zou ik tenminste maar op rekenen. Jij zelf hebt gezegd, dat Stanley in den aanvang wel heel voorzichtig zal zijn, en geen vat op zich zal geven. Er zullen denk ik verscheidene dagen verlopen, vóór hij zich weer wat vrijer durft te bewegen! En nu zal je wel zoo goed zijn, mijn waarde, eens voor het ontbijt te gaan zorgen, terwijl ik ons nieuw verblijf eens zal opnemen, en zien, hoe wij het een weinig woonbaar kunnen maken — dat deden ook de soldaten tijdens den grooten oorlog met hun onderkomens en luisterposten!”

Brand kleepte zich zoo snel als hij kon aan, daalde de achtertrap af, voorzien van een boodschappennet, en sloeg in de buurt een fleschje melk, thee, brood en boter, jam, kaas en eieren, en natuurlijk de voor iederen Engelschman onmisbare ham in.

Toen hij, bepakt met dezen voorraad, den zolder weer betrad, die met een stevige deur kon worden afgesloten, zag hij Raffles op een paar meters afstand van het zolderraam naar buiten turen.

„Wat doe je daar?” vroeg hij, terwijl hij het zware boodschappennet behoedzaam op het withouten keukentafeltje nederlegde.

„Kijken!” antwoordde Raffles lakoniek.

„Waar kijk je naar?”

„Waarnaar zou ik anders kijken, dan naar het huis van Stanley!” riep Raffles eenigszins ongeduldig.

„En heb je iets bijzonders gezien?”

„Nee, dat niet! Ik tracht van hier af achter de verdeeling van de verschillende vertrekken te komen, en zoover ik dat kan waarnemen zonder kijker — dat onmisbare instrument hebben wij notabene vergeten! — bevindt zich op de derde verdieping de werkkamer van onzen man — dat vertrek met de bruin fluweelen gordijnen voor de ramen, en het ijzeren balkon. Daar naast is geloof ik een slaapkamer, misschien een logeerkamer, die niet gebruikt wordt, want het beddengoed ligt hoog in het ledikant opgestapeld, en ik kan vaag onderscheiden, dat er hoezen over de meubels zijn getrokken. Op de bovenste verdieping — het lijkt ook wel een zolder — slapen een paar van de bedienden, misschien wel allen, die hij heeft en die na het „incident” bij hem zijn gebeven. Dan heb ik nog een billardkamer kunnen identificeren, en een soort ontvangsalon, waar een prachtige elektrische kroon hangt, en waar fraaie meubelen staan.”

„En Stanley zelf?”

„Dien heb ik nog niet gezien! Het is zeer lastig dat wij geen sterk vergrootend kijker bij ons hebben, en het is volstrekt noodzakelijk, Brand, dat je er zoo spoedig mogelijk een gaat halen uit ons huis in de Cromwell-Street, of uit dat in de Victoria-Street, die dichter bij is, en waar je er ook wel een zult vinden! Je kunt dan meteen eens omzien naar onzen vriend Collins en hem bericht vragen omtrent de kleine Ellen en Dick Palmer, haar verloofde. Let er op, dat zij zich strikt volgens mijn aanwijzingen gedragen, en zich zoo weinig mogelijk des avonds op straat wagen — ik acht het gevaar niet geweken voor zij veilig en wel buitenslands zijn. Vraag ook, of Palmer reeds werk heeft

gemaakt van de noodige passen voor Amerika ! En wacht nog eens — ik zal meteen maar een lijstje opmaken van dingen, die wij noodzakelijk moeten hebben ! Ik heb een klein plannetje bedacht, dat ik ten uitvoer zal brengen, wanneer Stanley ons daar den tijd toe laat ! Terwijl jij weg bent, zal ik zelf op straat op wacht staan, dat Stanley geen stap kan doen, zonder dat wij weten, waarheen hij zich begeeft ! Wij zullen afspreken dat wij elkander in ieder geval voor de lunch weder treffen.”

En terwijl Brand de opdracht van Raffles ten uitvoer ging brengen, vatte deze zelf post op eenigen afstand van het huis van Stanley en wachtte daar met het geduld van een kat.

Omstreeks halftien kwam de auto van Stanley voorrijden, welke Raffles aanstonds herkende — het was een lichtgrijze coupé de ville, van een bekend Fransch merk, een sierlijke Daaracq.

Daar Raffles hier natuurlijk op verdacht had moeten zijn, had hij zich bijtijds verzekerd van de diensten van een taxi-chauffeur, en zoodra Stanley was ingestapt, deed Raffles desgelijks, na den chauffeur last te hebben gegeven, de grijze auto op geruimen afstand, maar zonder haar ooit uit het oog te verliezen, te volgen.

De rit duurde ongeveer een half uur, en toen matigde de taxi haar vaart, en Raffles, door de voorruit ziende, zag de grijze auto stil staan voor het gebouw van de Derby-club, in de Oxford-Street, waarvan Stanley lid was.

„Hier zal hij wel lunchen,” bromde Raffles half binnensmonds voor zich heen.

Raffles bleek goed te hebben gezien en Stanley bleef ongeveer anderhalf uur weg, keerde toen weder terug en nam in zijn auto plaats, die wegreed.

En van dat oogenblik af bleef Raffles zijn man achtervolgen, maar zonder ander resultaat, dan dat hij om twaalf uur in den nacht ongeveer drie pond sterling voor taxis had besteed.

Stanley had des middags een paar bezoeken afgelegd bij bekende steunpilaren van de Beurs. Misschien wel, om er aanstonds te onderzoeken, of men hem nog wilde ontvangen, ondanks de verdenking, die een oogenblik tegen hem gerezen was. Vervolgens had hij in het Metropol Hotel gedineerd, daarna had hij zich naar het Alhambra-Theater laten rijden. Hij had gesoupeerd in het deftigste wijnhuis in Soho en tusschen omstreeks half één in den nacht was hij weder naar zijn huis teruggekeerd, zeer waarschijnlijk, om zich daar ter ruste te begeven,

want na een kwartier waren alle lichten in het huis gedoofd.

Tamelijk vermoeid en niet bepaald goed gehumeurd trad Raffles om bij één uur het zoldervertrek binnen, waar Brand hem zeer ongerust wachtte.

„Waar ben je toch den geheelen dag geweest ? vroeg de jonge man op zachten toon, terwijl hij Raffles de beide handen toestak.

„Het is de schuld van dien bandiet, van Stanley,” bromde Raffles. „Ik heb hem geen oogenblik losgelaten.”

„En — eenig resultaat ?”

„Niet het minste. Hij gedroeg zich als een Londenaar van zijn stand het pleegt te doen. Hij lunchte in zijn club, hij bracht een paar bezoeken, hij dineerde in een eerste rangs hotel, en ging naar een Variététheater, hij soupeerde in een wijnrestaurant en ging toen slapen.”

„Als hij dat een poos voortzet, wacht ons een vermakelijke tijd,” zeide Brand zuchtend.

„Wij zullen dien tijd sterk verkorten, Brand,” hernam Raffles. „Ik zeide je reeds, dat ik iets bedacht had en wanneer je er niets op tegen hebt, zullen wij nog vannacht ons plan ten uitvoer brengen. Je zult er echter op moeten rekenen, dat er in de eerste uren van slapen niets zal komen.”

„Dat kan mij niet schelen, dat is mij liever, dan dat wij hier misschien wekenlang werkeloos op den loer moeten blijven liggen. Wat ben je van zins ?”

„Ik wil naar het huis van Stanley.”

„Wil je hem overvallen ?”

„Dat zou natuurlijk geen nut hebben. Ik kan hem moeilijk in zijn slaap overhoop schieten is het niet ? Wanneer wij eenmaal tegenover elkaar komen te staan, oog in oog, met gelijke wapens, dan is het iets anders, maar vóór dien tijd zou ik graag willen dat hij zelf mij op het spoor bracht van het genootschap, waarvan hij thans het hoofd is. Het zou mij heel wat waard zijn, als ik er toe kon bijdragen, met één slag een einde te maken aan het bestaan der gevaarlijke bende, die in den laatsten tijd wederom dreigend het hoofd opsteekt.”

„Wat wil je daar in zijn huis doen ?”

„In zijn huis wil ik niets doen, er op wil ik zijn ! Maar je zult het wel spoedig genoeg zien. Ik ben blij, dat ik reeds voor alles gezorgd heb, zoodat we weinig anders behoeven te doen, dan op het dak van zijn huis te klimmen.”

„Je spreekt er over, Edward, alsof het gemakkelijk uitvoerbaar was, maar ik kan niet zien, dat we daar zoo spoedig zullen komen.”

„Het zal gemakkelijker gaan dan je denkt. Ik heb vanmorgen, terwijl ik op wacht stond, de omgeving eens goed opgenomen. Op den hoek van de Kappelstreet, aan den kant, waar zich zijn huis bevindt, is een fabrieksgebouw, en langs den zijmuur loopen een vijftal brandtrappen, die door smalle portalen met elkander in verbinding staan, en waarvan de onderste uitkomt op een soort binnenplaatsje, door een manshoogen muur van de straat gescheiden. Wij hebben dus niets anders te doen, dan te trachten ongezien over den muur te klimmen en dat zal in deze buurt niet zoo bijzonder moeilijk zijn, waar het reeds om half twaalf in den nacht zoo rustig is, daar er dan bijna geen voorbijgangers meer te zien zijn.”

Onder het spreken had Raffles in een kist gerommeld, waarin zich ook verschillende fotografische benoodigdheden bevonden en had er een zorgvuldig opgerolden en zeer langen en goed geïsoleerden dunnen koperen draad uitgenomen.

Hij haalde er nog eenige andere voorwerpen uit, waarvan Brand de bedoeling niet aanstonds begreep en tenslotte opende hij een sierlijk doosje, waaruit hij een klein, rond voorwerp nam, dat hij zorgvuldig begon te onderzoeken.

„Wat is dat?” vroeg Brand nieuwsgierig.

„Een microfoon, mijn waarde.”

„Ik geloof, dat ik je plan begin te doorzien. Je wilt trachten dat kleine voorwerp, hetwelk ieder geluid vele tientallen malen versterkt overbrengt, ongezien, ergens in het huis van onzen man aan te brengen.”

„Zoo is het, en wanneer dat ons gelukt, Brand, dan geloof ik te mogen zeggen, dat wij ons doel heel wat nader zijn gekomen.”

Raffles had het kleine, fijn bewerkte voorwerp weder in het doosje teruggelegd en in zijn zak laten glijden.

Hij hernam nu :

„Het lastigste van de onderneming is, binnenshuis te komen, zonder dat hij het bemerkt en onze microfoon aan te brengen. Toch moeten wij het beproeven — als de kerel ons overvalt kunnen wij aanstonds aan de zaak een einde maken.”

De beide vrienden voorzagen zich nu nog van eenige voorwerpen, welke zij wel spoedig zouden noodig hebben, en daarop maakten zij zich gereed, het vertrek te verlaten.

Maar op den drempel wendde Brand zich naar Raffles om en vroeg op gedempten toon :

„Dat is waar — op welke wijze denk je den draad naar de overzijde te krijgen ?”

„Dat zal heel weinig moeilijkheden opleveren. Wij laten hem aan de overzijde eenvoudig zakken, wel te verstaan niet van het dak van Stanley's huis, maar een weinig verder, daar hij anders misschien den draad vroeg of laat zal zien. Vervolgens keert één van ons naar dit vertrek terug, laat een dun koord uit het vensterraam neer, de man, die opstraat is achtergebleven, knoopt de uiteinden van den draad en het touw aan elkaar en degene, die hier is, heeft verder niet anders te doen, dan het touw in te palmen en vervolgens ook den electrischen draad. Later kunnen wij dien draad inplaats van hem rechtstreeks in ons vensterraam binnen te leiden, een paar huizen verder over de straat heenspannen en vervolgens langs den rand van de dakgoot in onze kamer brengen en Stanley zou wel een zeer voortreffelijke verrekijker moeten bezitten, om dat van de overzijde af te ontwaren. En nu voorwaarts, Brand !”

Raffles sloot zorgvuldig de deur van den zolder achter zich, en daarop gingen de beide mannen zachtjes de trappen af en verlieten het huis door de achterdeur, die hen als ingang was aangewezen, daarbij zorgdragende, dat de deur op een kleine kier bleef staan.

Na ongeveer tien minuten loopens stonden zij aan het begin van den muur, die de kleine binnenplaats van de fabriek van de straat afsloot.

Daar de muur tamelijk hoog was, had Raffles de voorzorg genomen, zich te voorzien van een voorwerp, dat bij de beklimming van dergelijke muren meermalen groote diensten had bewezen, en toch zeer gemakkelijk in den zak was mede te nemen.

Het bestond uit een paar rijwielbuizen, ieder ongeveer vier decimeter lang, en waarvan de eene met eenige speling in de andere kon schuiven, maar op iedere gewenschte hoogte met behulp van een stelschroef onwrikbaar kon worden vastgezet. De binnenste buis eindigde in een punt, die in een voeg van de straatsteen kon worden gezet. De tweede buis werd beëindigd door een soort omklapbare smalle trede, welke met twee punten tegen den muur rustte.

Met behulp van dit primitieve laddertje van slechts één trede, had Raffles zich spoedig over den muur gewerkt, waarop Brand hem op dezelfde wijze volgde, die daarop het stalen klimtuig naar zich toe trok, met behulp van een koordje, dat aan de bovenste buis bevestigd was.

Zonder een oogenblik te verliezen richtten zij hun schreden naar de brandtrap, maar vóór de

beklimming te beginnen, luisterde Raffles eenige oogenblikken met gespannen aandacht.

Buiten bleef echter alles stil en slechts heel in de verte, niet aan den kant, waar zich de brandtrappen bevonden, werden de eentonige stappen van een patrouilleerenden agent gehoord.

„Vooruit,” beval Raffles op zacht fluisterenden toon.

Met buitengewone snelheid en toch zonder eenig gerucht te maken, beklommen de twee mannen achterenvolgens de brandtrappen en zij hielden pas op, toen zij den rand van het dak bereikt hadden.

Hier hielden zij stil, teneinde een weinig op adem te komen.

Het dak van de fabriek was volkomen vlak en slechts hier en daar onderbroken door een schoorsteenpijp en het viel Raffles en Brand dan ook zeer gemakkelijk den tocht over de geheele fabriek te volbrengen.

Zij klommen vervolgens op het dak van het aangrenzende huis, staken ook dit over en herhaalden dit nog eenige malen.

Eindelijk hield Raffles Brand met een gebaar tegen en zeide :

„Hier is het. Wij staan nu op het huis van den man, die mijn doodsvijand is en die zeker geen seconde zou aarzelen, mij het leven te benemen, als hij wist wie ik was, en als hij mij in handen kreeg.”

„Hoe komen wij binnenshuis ?”

„Wij zullen om te beginnen eens zien, of er nergens een dakluik is. Ik beken echter, dat het niet van gevaar ontbloot is, door zulk een luik binnen te gaan, want de kans is natuurlijk niet buitengesloten, dat Stanley al die luiken voorzien heeft van een alarminrichting. Ook

moeten wij rekening houden met de aanwezigheid van een paar bedienden.”

„Als je de microfoon eens eenvoudig liet zakken door den schoorsteen, die tot zijn werkkamer behoort,” gaf Brand te kennen.

„In theorie is dat voorstel niet kwaad, maar in de praktijk zal het blijken onuitvoerbaar te zijn. Ten eerste moet men daarvoor zeer nauwkeurig weten, dat men zich niet in den schoorsteen vergist en ten tweede mag de microfoon niet zoo hoog hangen, dat de stem van de menschen in het vertrek haar niet bereiken kan en als zij te laag hangt, wordt zij zichtbaar en dat zou voor ons noodlottige gevolgen kunnen hebben. Ik spreek er nu nog niet van dat de hitte van het vuur en de rook voor zulk een toestel groote vijanden zijn.”

Raffles dacht even na en vervolgde toen :

„Verreweg het beste zou zijn te trachten in de werkkamer zelf door te dringen, want daar zouden wij het beste de plaats kunnen bepalen, waar de microfoon kan worden aangebracht. Ik denk echter, dat het vertrek wel vol voetangels en klemmen zal liggen en het zou wel eens kunnen zijn, dat wij er niet zoo gemakkelijk weder uitkwamen, als wij er binnen geraakten, juist zooals ons dat een paar keer is overkomen in het huis van professor Shydrift, een waar moordenaarshol.”

„Als dat zoo is, Edward, dan kan ik werkelijk niet goed inzien, hoe wij de microfoon moeten aanbrengen,” sprak Brand schouderop-halend.

„Laten wij maar eens eerst trachten, ongemerkt binnenshuis te komen. De rest vinden wij vanzelf,” zeide Raffles vastberaden.

HOOFDSTUK V.

IN HINDERLAAG.

Raffles liet geen tijd verloren gaan.

Hij liep naar den voorkant van het huis, wierp zich daar voorover en onderzocht den voorgevel.

Hij stak het hoofd boven den rand en het eerste wat hij zag, was de stevigen ijzeren hijschbalk, die zich boven het middelste, vrij groote zolderraam bevond.

Op zijn weg naar den dakrand was hij tweemaal een luik gepasseerd, dat gesloten was en dat hij ook zorgvuldig dicht liet.

Stanley moest wel overtuigd zijn, dat, als ooit de politie onverwachts een inval bij hem zou doen, zij zeker onder anderen naar het dak zou gaan, en dan door de zolderluiken naar binnen zou willen dringen.

Het was echter niet aan te nemen, dat de agenten van politie den gevaarlijken weg langs den hijschbalk zouden nemen, op gevaar af, den hals te breken.

Het lag dus voor de hand, dat er aan de zolder luiken en niet aan het raam een alarminrichting zou zijn aangebracht, en daaruit vloeide weer voort, dat men langs den laatsten weg moest trachten binnen te komen.

Brand had zich naast Raffles nedergeworpen en vroeg op fluisterenden toon :

„Dat ziet er niet bepaald verleidelijk uit, Edward. Wil je hier naar beneden gaan ?”

„Het zal minder moeilijk gaan, dan het je op het eerste gezicht toeschijnt,” antwoordde Raffles. „Zeker, die hijschbalk steekt uit boven een angstwekkenden afgrond, en wie valt, zal natuurlijk nooit meer de gelegenheid hebben, eenig avontuur te ondernemen. Maar daarvan behoeft volstrekt geen kwestie te zijn. Je ziet, dat de hijschbalk zeer hoog is aangebracht en van het dak af kan men er gemakkelijk schrijlings op plaats nemen. De eerste man neemt een dik touw mee, slaat het om den hijschbalk heen, legt er een stevigen knoop in, en zet nu beide voeten in den aldus gevormden lus. Hij zal zich dan voor het zolderraam bevinden en

natuurlijk moet dit van buiten geopend worden.

Brand had niet zonder een huivering toegeluisterd, want hoe eenvoudig Raffles het ook voorstelde, het bleef een zeer gevaarlijke onderneming en een enkele misstap, een kleine duizeling, zou vooral voor den eersten man voldoende zijn om hem van een hoogte van twintig meter te pletter te doen vallen.

Raffles scheen te hebben gezien, wat er in Brand omging, want hij vervolgde rustig:

„Het spreekt vanzelf, dat ik het eerst zal gaan, want zonder grootspraak mag ik zeggen, dat ik van ons beiden het meest bedreven ben in het snel en geruischloos openen van ramen en vensters. Eenmaal binnen zijnde, zou ik dan één van de luiken kunnen opzoeken en daar, indien hij er tenminste is, den draad doorknippen van de alarminrichting. Jij zou dan door het luik naar binnen kunnen komen, wanneer je wellicht bevreesd mocht zijn voor een duizeling of voor een verkeerden stap.”

Maar dat was Brand's eer te na gesproken.

Hij was een uitmuntend gymnast en het zou niet van hem gezegd zijn, dat hij den gemakkelijken veiligen weg koos, terwijl Raffles zijn leven in de waagschaal stelde.

En daarom zeide hij kortaf :

„Ik ga waar jij gaat, Edward, en op dezelfde manier.”

„Zoo mag ik het hooren, Brand,” hernam Raffles, terwijl hij den jongen man op den schouder klopte.

„Laat ons dan geen tijd verliezen.”

De beide mannen lieten hier op het dak achter wat zij beneden niet strikt noodig zouden hebben en na zich aldus te hebben ontlast van alles, wat hen zou hinderen, begonnen zij aan de zware taak, die hen te wachten stond.

Raffles haalde een vingerdik, zeer sterk touw te voorschijn, dat ongeveer twee meter lang was, nam het in het midden tusschen de tanden en schoof zich nu zoover over het dak vooruit, dat hij op den hijschbalk kon plaats nemen, als een ruiter te paard.

Het was een ijzingwekkend gezicht, hem daar zoo te zien zitten zonder eenig houvast, maar Raffles scheen zich zoo rustig te gevoelen, zoo volkomen vrij van iedere duizeling, alsof hij in zijn gemakkelijken stoel voor den haard in de groote conversatiezaal van de Windsor-club zat.

Hij legde het dikke touw om den hijschbalk heen, knopte vervolgens de uiteinden stevig aaneen, zoodat het touw een lus vormde, zette daarin zijn eenen voet, als in een stijgbeugel en zwaaide het been over den balk, en in deze gevaarlijke houding, zich met een hand aan den dakrand vasthoudend, begon Raffles het dakraam te onderzoeken.

Het was een eenvoudig dubbelraam en toen hij naar binnen keek, zag hij niets anders dan een grooten zolder met een paar droogstokken.

Hij trachtte het raam open te duwen, maar het bleek stevig gesloten te zijn, zoodat Raffles wel genoodzaakt was, tot andere middelen zijn toevlucht te nemen.

Hij haalde een kleinen snijdiamant uit zijn zak, sneed een hoek uit één der ruiten, groot genoeg om er de hand door te kunnen steken en wist nu de spagnolet te bereiken, welke hij naar beneden trok, zoodat hij nu het raam kon openen.

Dit alles had nauwelijks een paar minuten geduurd, maar al dien tijd had Brand met een kloppend hart toegekeken, vol bewondering voor de stoutmoedigheid van zijn vriend, die daar tusschen hemel en aarde hing.

Raffles hief het hoofd op, keek hem glimlachend aan en zeide op fluisterenden toon :

„Je ziet, dat het niet veel te beteekenen heeft. Ik ga nu naar binnen, volg mij zoo spoedig mogelijk.”

Raffles had nu niet anders te doen, dan zijn voet op de smalle vensterbank te zetten en het volgende oogenblik stond hij op den zolder voor het geopende raam.

Voor Brand was het werkje heel wat gemakkelijker, maar toch moest hij al zijn geestkracht te hulp roepen, alvorens hij het waagde zich schrijlings op den hijschbalk te zetten, met zijn voet naar de lus van het touw te tasten en ten slotte zijn been over den balk te slaan.

Hij slaakte een zucht van verlichting, toen hij eindelijk naast Raffles stond en zeide met een zenuwachtig lachje :

„Ik herinner mij, Edward, dat wij niet eens zoo lang geleden zijn opgetreden als artisten aan het vliegende rek, toen wij dat belangwekkende avontuur hadden bij het circus

Saltarino en toen werkten wij op een hoogte van bijna dertig meter boven den grond, maar bij die gelegenheid was er een net gespannen. Ik vind, dat dat eenig verschil uit maakt.”

„Voor het gevoel zeker maar in werkelijkheid niet,” antwoordde Raffles laconiek, „en nu doen wij verstandig, voorloopig niet meer te praten, tenzij het volstrekt noodig is.”

Raffles had voorzichtig het zolderraam weder gesloten en wierp nu een blik om zich heen.

De twee mannen bevonden zich op een ruimen zolder en rechts was het begin zichtbaar van een leuning. Daar bevond zich blijkbaar de trap, die naar de overige verdiepingen voerde.

Raffles waagde het er op, zijn zaklantaarn te ontsteken, en hij bemerkte nu, dat hij hier in ieder geval wel niet zou worden gestoord, want de vertrekken van de bedienden bleken zich elders te bevinden.

Voortsluipend op hun teenen staken de beide vrienden den droogzolder over, tot zij de trap bereikt hadden, welke zij begonnen af te dalen.

Hoewel Raffles den voet nog nimmer in dit huis gezet had, scheen hij geleid te worden door een soort instinct, dat hem onfeilbaar den juiste weg aangaf.

Toen de beide vrienden de vierde, dat wil zeggen, de bovenste woonverdieping bereikt hadden, stond Raffles een oogenblik stil, keek rond, en zeide toen zoo zacht, dat Brand moeite had hem te verstaan :

„Wij moeten gindsche dwarsgang in. Ik wil trachten een kamer te bereiken, die boven de werkkamer van onzen man is gelegen. Het is een groot geluk, dat hij niet op een van deze verdiepingen slaapt.”

Brand bij de hand vattende, trok hij hem met zich mede, liep de dwarsgang teneinde en hield nu stil voor een eikenhouten deur, na zich eerst door een blik door het gangraam naar buiten te hebben overtuigd, dat hij zich inderdaad op de goede plek bevond.

Weder stond Raffles eenige minuten achtereen doodstil, maar toen hij niet het minste gerucht in het groote huis hoorde, vatte hij voorzichtig de kruk van de deur en draaide die langzaam, zeer langzaam om.

Er verliepen wel vijf minuten alvorens Brand zag, hoe de deur begon te kieren. Zij was dus niet op slot geweest.

Raffles duwde de deur verder open en nu traden de beide mannen een tamelijk ruime kamer binnen, die zeker heel weinig gebruikt werd en waar slechts weinige meubelen zich bevonden.

Het vertrek had twee ramen, die op straat uitzagen en het eerste wat Raffles deed, was de zware gordijnen voor die ramen te sluiten, opdat geen lichtstraal van zijn lantaarn naar buiten kon doordringen.

De kamer bleek geen andere deur te hebben, dan die op de gang uitkwam, en nadat Raffles deze versperd had met een paar stoelen, welke bij de minste poging om de deur weder te te openen moesten omvallen en hem zouden waarschuwen door het geraas, konden de twee mannen tegen iederen overval zich veilig achten.

De beide zaklantaarns werden op volle sterkte gebracht, en dadelijk haalde Raffles zijn kleine tasch met instrumenten te voorschijn, na het vertrek met een snellen blik te hebben opgenomen.

„Waarom ben je niet aanstonds naar de werkkamer gegaan?” vroeg Brand op fluisterenden toon.

„Dat blijkt overbodig te zijn, mijn jongen,” antwoordde Raffles. „Hoe minder moeite wij ons geven, hoe minder sporen wij nalaten en hoe beter dat voor ons is.”

„Wat wil je dan doen?”

„Dat zul je zien. Wij treffen het bijzonder dat deze kamer klaarblijkelijk slechts heel weinig gebruikt wordt.”

Nog terwijl hij sprak was Raffles neer geknield voor den kleinen open haard. Hij stak de hand in de opening van de pijp, tastte even rond en fluisterde tevreden:

„Deze haard is in geruimen tijd niet gebruikt, want de pijp is zoo goed als geheel vrij van roet. Help mij eens Brand, dit kleine haardje te verplaatsen.”

In een oogwenk hadden de beide mannen den haard een weinig verzet, zoodat Raffles de vloerplaat kon oplichten, waarop hij geplaatst was.

Daaronder bevond zich onmiddellijk de vloer, die daar met linoleum overdekt was.

Ook dit linoleum lichtte Raffles op en vervolgens maakte hij één van de korte in dwarse richting gelegde planken los.

Het plafond bleek van deugdelyke constructie te zijn.

Raffles stak de hand in het gat, en zijn vinger bereikte de rieten laag, waartegen in het werkvertrek het plafondgips moest zijn aangebracht.

Hij verwijderde dit riet over een handbreedte, zoodat het gips bloot kwam en met behulp van een eigenaardige boor, begon hij nu de laag aan te tasten.

Het duurde niet lang, of de laag was zoover

aangetast, dat er nog slechts een zeer dun vliesje over was, nauwelijks een paar millimeter dik.

In deze opening nu, na haar in het midden met een potlood voorzichtig te hebben doorboord, welke opening zeker niet zichtbaar zou zijn in het werkvertrek, bevestigde Raffles de microfoon in het gat, na er het einde van den electrischen draad aan te hebben bevestigd en leidde deze vervolgens behoedzaam onder het zeil door en vervolgens bij één der ramen.

Nu werd eerst de haard weder op zijn plaats gezet en alle sporen, die aan zijn verplaatsing moesten herinneren, werden met de grootste zorgvuldigheid uitgewischt.

Nadat de lantaarns gedoofd waren, opende Raffles het raam en zeide zachtjes tot Brand:

„Ga nu weder naar den zolder en laat uit het raam een touw neder, aan het einde voorzien van een ijzeren haak, hier is hij, waaraan ik de rol geleidingsdraad kan ophangen, die je vervolgens kunt ophalen.”

Brand liep haastig het vertrek uit en nadat Raffles een minuut of tien gewacht had, zag hij den haak neerdalen.

Hij greep hem, gaf een korten ruk, teneinde Brand te waarschuwen, hing er de zware rol electrische geleidingsdraad aan en zag die spoedig uit het oog verdwijnen.

Daar hij volstrekt geen reden had, zich langer in dit vertrek op te houden, opende hij ook de gordijnen van het andere raam weder, zette de stoelen op hun plaats, overtuigde zich, dat de lichtgrijs beschilderde draad niet beklemd raakt tusschen den raampost en het raam zelf, en verliet daarop het vertrek.

Hij beklom de trap en voegde zich bij Brand, die met de rol in de hand gereed stond.

„Wat nu?” vroeg de jonge man.

„Nu naar het dak, stel je gerust, langs een minder gevaarlijken weg ditmaal. Wij zullen één van de luiken opzoeken en als er een alarmrichting is, dan zullen wij die wel tijdelijk buiten werking kunnen stellen.”

Spoedig hadden de twee vrienden het luik gevonden, waartegen een ladder geplaatst stond, maar een veiligheidsinrichting was volstrekt niet te bespeuren. Misschien was Stanley wel van oordeel geweest dat de politie zulk een inrichting niet in zijn voordeel zou uitleggen.

De twee mannen hadden dus verder niet anders te doen, dan den draad op het dak te brengen, zorg dragende, dat hij nergens beklemd raakte, de strik van touw om den hijschbalk naar zich toe te trekken en los te

maken en den draad zoo dicht mogelijk langs den dakrand een paar huizen verder te brengen.

Hier werd hij vastgemaakt aan een steun-ijzer en nu was alles gereed om de rest van de rol draad naar beneden te laten zakken..

„Als wij Henderson hier hadden,” zeide Brand glimlachend „zou hij als voormalige cowboy en met zijn geweldige kracht niet eens veel moeite hebben om deze rol dwars over de straat naar de overzijde te werpen.”

„Je kunt gelijk hebben, Brand, maar hij is er nu eenmaal niet, onze reus, en daarom zijn we geheel op onszelf aangewezen,” zeide Raffles.

„Ik zal hier blijven, jij gaat naar beneden en je doet, wat ik zoeven gezegd heb. Ik hoop dat je aan een half uur genoeg hebt, want een verblijf op dit open dak behoort in dit jaargetijde niet bepaald tot de aangename uitspanningen.”

„Hoe zul je weten, dat ik aan de overzijde ben aangekomen ?”

„Je kunt mij een sein geven, met je sigaren-aansteker. Van hier kun je duidelijk het huis zien, dat je moet uitkiezen, dat met dien nage- maakten oud-Hollandschen trapgevel.”

HOOFDSTUK VI.

DE AFGELUISTERDE BOODSCHAP.

Brand ging heen om de hem opgedragen taak ten uitvoer te brengen en het duurde niet lang, of Raffles had hem uit het oog verloren.

De jonge man bleek zich echter zeer te hebben gehaast, want reeds een kwartier later zag Raffles vlug achter elkaar het kleine vlammetje van den sigarenaansteker flikkeren.

Dadelijk liet hij voorzichtig den overschietenden electrischen draad zakken en daarop haastte hij zich op zijn beurt naar de straat.

Hij daalde vlug de brandtrappen af, klom over den muur, wat van de binnenzijde af veel gemakkelijker ging, daar er aan dien kant een groote hoop steenen opgestapeld waren, noodzakelijk voor een kleine uitbreiding van de fabriek en korten tijd daarna kon hij het uiteinde van den electrischen draad vastknoopen aan een touw, hetwelk Brand met een stuk lood bezwaard had.

Brand kon dus dadelijk waarnemen, wat Raffles in de eenzame straat verrichtte, en zoodra deze hem het teeken gaf begon hij het touw en vervolgens den draad in te palmen.

Zoodra nu Raffles zich op zijn beurt bij hem gevoegd had, werd het werk afgemaakt, dat bestond in het leiden van den draad langs de dakgoot, tot hij eindelijk verdween door het raam van hun zolderkamer.

De arbeid had bijna vier uur geduurd en Brand slaakte een zucht van verlichting, toen hij zich eindelijk ter ruste kon begeven.

Maar Raffles was niet tevreden vóór hij den draad in verbinding had gebracht met het luistertoestel en verder met een tamelijk krachtige inductieklos, waarvan hij de beide koperen handvatsels aan zijn voeten bevestigde.

Het was een tamelijk pijnlijk waarschuwingssein maar Raffles wist nu tenminste dat zoodra de microfoon onder den invloed van een menschelijke stem zou beginnen te trillen, het

geprik van de inductieklos hem wakker zou maken.

Het was bijna zeven uur in den morgen, toen eindelijk ook Raffles, tevreden over zijn arbeid, insliep.

Den volgenden morgen hervatten de beide vrienden zoogenaamd hun arbeid als fotograaf, maar ditmaal was ook Henderson te hulp geroepen en de drie mannen zaten beurtelings met den ontvanger van het microfoontoestel tegen de beide ooren gedrukt, te luisteren, in hoop, iets te zullen opvangen van het geener in de werkkamer van Stanley zou worden gesproken..

Geruimen tijd bleef alles zeer stil en reeds meende Raffles te moeten vreezen, dat er iets met het toestel of den draad niet in orde was, en dat misschien deze laatste was afgeklemd, of, wat heel wat erger zou zijn, dat de draad toch nog ontdekt was door één van de bedienden van Stanley, die zich dan natuurlijk gehaast zou hebben zijn meester te waarschuwen. Maar omstreeks elf uur in den morgen ving Brand, die op dit oogenblik op den luisterpost zat, een licht geruisch op, dat langs den draad zijn oor bereikte. Het klonk, alsof er een deur werd geopend en vervolgens hoorde hij, zoo duidelijk alsof hij in het vertrek aanwezig was, het openschuiven van gordijnen, gevolgd door het openduwen van een paar balkonramen.

Raffles, die in zijn nabijheid was, zag aan de verheugde uitdrukking op het gelaat van den jongen man, dat deze iets vernomen had en dat dus het toestel behoorlijk werkte, maar hij wachtte er zich wel voor, zijn aandacht af te leiden door hem een vraag te stellen en vergevoegde er zich mede den jongen man te wijzen op de blocknote en het potlood, die onder het bereik van zijn hand lagen, opdat hij dadelijk alles zou kunnen noteeren wat hem van belang scheen.

Maar Brand maakte van de blocknote geen gebruik en na ongeveer een half uur deed hij de koptelefoon af en zeide tot Raffles:

„Voorloopig kunnen wij wel wat rust nemen, Stanley is uitgegaan en komt niet voor vanmiddag terug na den eten.”

„Dat is waar, ik heb hem geen twee minuten geleden zijn huis zien verlaten,” sprak Raffles. „Wat zeide hij?”

„Hij sprak tegen den buttler, die blijkbaar bij hem was en gaf hem eenige bevelen. Toen schreef hij een paar brieven en het toestel werkt zoo zuiver en zonder nevengeuisch, dat ik zelfs het krassen van de pen over het papier kon hooren.”

„Het is maar jammer, mijnheer Brand,” liet nu de stem van Henderson, den reusachtigen chauffeur van Raffles zich hooren, „dat u ook niet kon hooren, wat die schurk schreef.”

„Zoover heeft de wetenschap het nog niet gebracht, James,” hernam Brand glimlachend, „maar ik ben overtuigd, dat Mylord binnen niet al te langen tijd iets zal hebben uitgevonden waardoor ook dit mogelijk wordt.”

„Dat staat voor mij als een paal boven water, mijnheer Brand,” hernam de reus rustig en volkomen overtuigd.

Voor hem bestond er niets buitensporigs, niets klonk hem onmogelijk, of hij achtte zijn meester in staat het te verwezenlijken.

Inderdaad beschouwde hij Raffles min of meer als een hooger wezen, die steenen en metaal slechts met zijn tooverstaf behoefte aan te raken, om ze de grootste wonderen te doen verrichten.

Maar Raffles had zich weder tot Brand gewend en vroeg nu:

„Wat zeide hij tot den buttler?”

„Hij schelde hem en toen de man was binnen getreden, gelastte hij hem de brieven weg te brengen, die hij geschreven had en zeide hem toen, dat hij uitging, buitenshuis lunchte en niet voor half drie, of drie uur zou terug keeren.”

„Nu, dat heeft ook niet veel om het lijf,” hernam Raffles. „Het heeft ook geen zin, hem overdag na te gaan, naar ik meen, want het spreekt natuurlijk vanzelf dat hij wel zoo verstandig zal zijn, zich niet in te laten met zijn bondgenooten, zeker niet overdag. Nu, wij zullen van de gelegenheid gebruik maken, onze ledematen een weinig uit te rekken door een kleine wandeling. Ik zal vriend Henderson echter moeten verzoeken hier achter te blijven en het huis van Stanley goed in het oog te houden om mij later te kunnen berichten of er bezoeken zijn geweest.”

Henderson had zich op last van Raffles voorzien van een paar sterk vergrootende Zeisskijkers en daarmede gewapend zou het hem niet moeilijk vallen duidelijk de trekken te onderscheiden van allen, die zich aan het huis kwamen aanmelden.

Henderson nam één van de fraaie prismakijkers en stelde zich op eenigen afstand van het zolderraam op. Van dat oogenblik af was zijn aandacht slechts beperkt tot het huis aan de overzijde, waar hij een doodsvijand van zijn meester wist te wonen, en men zou hem eerder aan stukken hebben kunnen snijden, dan dat men hem zou hebben kunnen dwingen, zijn plaats te verlaten.

Toen Raffles en Brand van hun wandeling terugkeerden, moest de brave reus hen echter mededeelen, dat hij niets ontdekt had, wat de moeite van het rapporteeren waard was.

Hij had niets gezien, dan dat een paar bedienden eenige boodschappen gingen doen en dat zij voorts hun tijd besteedden aan het reinigen van verschillende vertrekken, daarbij geholpen door een werkvrouw en een aardig dienstmeisje.

En als men hen zoo vreedzaam aan den gang zag, dan zou men zeker niet kunnen gelooven, dat zich in datzelfde huis een man ophield, van wien Raffles maar al te goed wist, dat hij een der grootste misdadigers was, die ooit in Londen geleefd hadden.

Het is waar, hij wist niet veel van het verleden van den man, maar hij kende de vreeselijke voorschriften van het Genootschap van den Gouden Sleutel, die eischten dat het bendevoofd op zijn minst een paar halsmisdaden had gepleegd dat wil zeggen, dat hij zich zou hebben schuldig gemaakt aan moord met voorbedachte rade. De eenige misdaad, waarvoor de Engelsche wet de doodstraf eischt.

Aan dien eisch hadden Shydrift en Nicholson, en in mindere mate ook Dr. Fox voldaan en men behoefde er niet aan te twijfelen, of Stanley was van hetzelfde kaliber.

En daar hij zeker wel even sluw zou zijn, als zijn drie voorgangers, zou Raffles, dat wist hij maar al te goed, heel wat moeite hebben, den bandiet onschadelijk te maken.

Maar juist omdat hij wist, welke groote bezwaren hij te overwinnen had, nam hij zich voor om niet te rusten, voor hij het doel had bereikt, de vernietiging van dezen schurk, die een gevaar was, niet alleen voor hem, maar ook voor de gemeenschap.

Stanley bleek een man van de klok te zijn,

want juist om half drie keerde hij weder naar huis terug en onmiddellijk zette Raffles zich het luistertoestel weder op het hoofd.

Hij hoorde hoe Stanley zijn werkvertrek binnen kwam, hoe hij plaats nam aan zijn bureau, hoe hij verscheidene laden open schoof en hoe hij tenslotte weder begon te schrijven, langen tijd achter elkaar en slechts nu en dan ophoudend, waarschijnlijk om na te denken.

Dit duurde zoo verscheidene uren en Raffles gaf tenslotte het toestel over aan Brand, die niet gelukkiger was en niet anders kon opvangen dan enkele bevelen, welke Stanley aan den butler gaf.

Zij waren van zeer weinig belang en voor Raffles van geen waarde.

Hij dacht er evenwel niet aan, zijn pogingen op te geven. Vroeg of laat zou Stanley zich toch moeten verraden — hij zou één zijner luitenants ontvangen, hij zou wellicht telefoneeren en daarbij natuurlijk gebruik maken van zijn eigen toestel. Kortom hij zou zich wel op de een of andere wijze bloot geven.

En Brand wist het — als er geen ander middel bestond, dan zou Raffles geen oogenblik aarzelen als het moest weken achtereen als een spin in haar web, hier op deze zoldering te blijven huizen.

Maar het zou zoo lang niet behoeven te duren.

Het was reeds zeer laat in de avond.

Stanley had buitenshuis gedineerd en was omstreeks negen uur teruggekeerd.

Hij had zich onmiddellijk weder naar zijn kamer begeven en daar vervolgens alles doodstil bleef, vermoedde Raffles, wiens beurt het was om weder te luisteren, dat de bandiet aan het lezen was.

Tegen half elf diende de butler een bezoeker bij hem aan, van wien de drie bespieders, wegens de duisternis, slechts zijn gestalte konden onderscheiden, toen hij aanschelde.

Maar wat Raffles vervolgens hoorde, was van het allergrootste belang, zooals het vervolg spoedig zal uitwijzen.

Want nadat de butler zich weder bescheiden had terug getrokken, begonnen Stanley en zijn bezoeker met gedempte stem en op driftigen toon te spreken, over niemand anders dan over den Grooten Onbekende.

En er waren nog geen vijf minuten verlopen, of Raffles was tot de overtuiging gekomen, dat er op de wijde wereld geen man bestond, die zoozeer de haat en de wraaklust van Stanley had weten op te wekken, dan hijzelf.

Als Raffles er nog een oogenblik aan mocht

hebben getwijfeld, dan moesten de woorden van helsche wraakzucht, op giftigen toon door Stanley geuit, hem wel de overtuiging schenken, dat de chef van het genootschap slechts zeer korten tijd in onzekerheid had verkeerd aangaande de persoon van den man, die hem nog slechts kort geleden, reeds bij den eersten keer, dat hij tegenover hem kwam te staan, met het gevaar had bedreigd, dat de politie zijn identiteit zou doorgronden, die hem een drietal van zijn beste mannen had afgenomen en die hem zijn slachtoffer ter elfder ure had ontrukkt.

Zooiets kon alleen de groote avonturier. Raffles kon het nu vernemen uit den mond van zijn doodsvijand zelf.

De twee mannen in het werkvertrek spraken in kort afgebeten zinnen en de beteekenis van het gesprek was maar al te duidelijk. Raffles moest tot iederen prijs worden opgespoord en hij moest uit den weg worden geruimd, wat het ook mocht kosten.

De bezoeker was zeer waarschijnlijk een luitenant van den chef. Hij kreeg eenige instructies maar helaas kon Raffles noch zijn naam te weten komen, noch wist hij in de verste verte, wie hij was.

Hij stond juist op het punt, Brand met een wenk heen te zenden, teneinde den bezoeker bij zijn vertrek op te wachten en te zien, waar hij bleef, toen het gesprek plotseling werd beëindigd met een zin, die Raffles nog lang daarna in de ooren zou klinken en zijn gelaat deed verstrakken.

Een oogenblik daarna verscheen de bezoeker weder, stapte in de auto, die hem blijkbaar had opgewacht en was reeds lang verdwenen, voor Raffles maatregelen had kunnen nemen, om hem te volgen.

„Je schijnt iets van belang te hebben gehoord, vroeg Brand nieuwsgierig, terwijl hij zijn hand op den arm van Raffles legde.

„Van zeer groot belang, Stanley heeft zooeven bezoek ontvangen van één van zijn helpers en om één uur vannacht hebben zij een bijeenkomst op de bekende plaats, zooals Stanley het noemde, waarbij verder beraadslaagd zou worden over de beste middelen, je onderdanigen dienaar het levenslicht uit te blazen.”

„Wat zeg je daar ?” riep Brand opgewonden. „Maar dan hadden wij dien bezoeker moeten volgen !”

„Dat hadden wij, Brand, maar die opmerking komt een weinig te laat. Er blijkt al weder uit, dat ook het beste paard wel eens struikelt. Er is overigens niets verloren, want het spreekt van

zelf, dat ik mij persoonlijk ga overtuigen, wat er tegen mij beraamd wordt."

„Wat!" riep Brand uit. „Wil je je werkelijk daarheen begeven?"

„Dat wil ik."

„Maar zij zullen je vermoorden."

„Ik zal mij goed weten te vermommen."

„Je weet de plek van samenkomst niet eens!"

„Om die te vinden behoef ik Stanley slechts na te gaan. En nu genoeg gepraat. Er moet gehandeld worden. Neem het toestel over, het is niet onmogelijk, dat wij nog iets vernemen."

Brand wilde nog eenige tegenwerpingen maken, Raffles wijzen op het vreeselijke gevaar, waaraan hij zich ging blootstellen, maar reeds had deze hem het luistertoestel toegereikt en plaats genomen voor den kleinen wandspiegel, om zich met de grootste zorg te gaan vermommen.

Voor er twintig minuten verlopen waren had het gelaat van Raffles een zoodanige verandering ondergaan, dat het zelfs voor Brand en Henderson nauwelijks te herkennen was.

Hij trok andere kleederen aan, liet zijn revolver in zijn zak glijden, overtuigde zich, dat hij eenige kleine voorwerpen bij zich had, die hem ingeval van nood van dienst konden zijn, en trad op Brand toe.

„Heb je nog iets vernomen?"

„Niets. Ikgeloof niet, dat hij nog in de werk-kamer is."

„Dan ga ik nu heen."

„Je blijft dus bij dat onzinnige, gevaarlijke plan?"

„Het is misschien gevaarlijk. Onzinnig is het niet. Vindt je het zoo vreemd als een man nieuwsgierig is naar de middelen, welke men wil aanwenden, om hem uit den weg te ruimen?"

„Neem ons beiden dan tenminste mee."

„Daar is geen sprake van. Alleen zie ik kans om ongemerkt binnen te dringen. Met z'n drieën is dat onmogelijk."

„Belof mij althans, dat je mij aanstonds telefonisch zult waarschuwen, wanneer je het huis ontdekt hebt, waar Stanley en zijn mannen bijeen komen."

„Als daartoe de gelegenheid bestaat, dan belof ik het je," antwoordde Raffles. „En nu moet ik dadelijk weg om voor een auto te zorgen, want waarschijnlijk maakt hij ook van zoo'n voertuig gebruik. Wat nog beter is, ik zou achter op zijn eigen auto kunnen klimmen. Nu, dat zullen wij nog wel zien. Tot ziens,

vrienden."

Raffles drukte Brand en Henderson de hand, en het volgende oogenblik had hij het zoldervertrek verlaten, daalde vlug de trappen af, bereikte de straat en sloop naar de overzijde.

Juist kwam er een groote auto aanrijden, die voor het huis van grijzen steen stil hield.

Zonder zich te bedenken, snelde Raffles er op toe en stelde zich zoo op, dat men hem in de duisternis onmogelijk zou kunnen zien.

Het was geen eigen auto van Stanley, maar een gewone taxi, waarschijnlijk per telefoon besteld.

Het was duidelijk, dat Stanley voorzichtig geworden door zijn ervaringen van de laatste dagen, zijn chauffeur niet in het geheim had willen nemen.

Na eenige minuten ging de voordeur open en Stanley verscheen.

Hij liep haastig door den voortuin en noemde den chauffeur het adres, maar op zoo zachten toon, dat Raffles het onmogelijk kon verstaan.

Daarop stapte Stanley in en op hetzelfde oogenblik zette Raffles zich op de bumpers van de auto, die dadelijk weg reed.

Raffles lette nauwkeurig op den weg, dien het voertuig volgde.

De rit duurde nog geen half uur en toen stond de auto stil aan het begin van een straat in het oosten van Londen.

Raffles begreep volstrekt niet wat Stanley in deze buurt kon zoeken. Hij dacht hier nog over na, toen hij plotseling een hevigen slag op het hoofd kreeg, die hem deed duizelen.

Met een onwillekeurig gebaar tastte hij naar zijn zak, waar zich zijn revolver bevond, maar op hetzelfde oogenblik stormde er een viertal mannen op hem toe, die zich op hem wierpen, en waarvan er één hem met een gummiknuppel een tweeden slag op het hoofd toebracht, die hem deed wankelen.

Hij had nog juist de kracht, één zijner aanranders neer te slaan en toen voelde hij, hoe hij werd overweldigd, hoe hem de armen op den rug werden vastgesnoerd, hoe hem een prop in den mond werd gestoken en hoe hij tenslotte in de auto werd geduwd.

Er namen drie mannen bij hem plaats, een vierde ging naast den chauffeur zitten. Het was de man, die op het dak van de auto was gekropen en hem den eersten slag had toegebracht, en daarop reed het voertuig snel weg naar een onbekende bestemming.

HOOFDSTUK VII.

WAAR HENDERSON HANDELEND OPTREEDT.

Henderson en Brand bleven achter en beiden voelden zich gedrukt en wisten, dat het hen volkomen onmogelijk zou zijn, den slaap te vatten, voor Raffles zou zijn teruggekeerd.

Het was hun maar al te goed bekend, aan welk vreeselijk gevaar Raffles zich was gaan bloot stellen, indien hij in handen mocht vallen van het Genootschap van den Gouden Sleutel. Dan was zijn lot niet twijfelachtig, en zij zouden hem nimmer levend terug zien.

Brand zat nog steeds met het luistertoestel tegen de ooren gedrukt.

Hij hoorde hoe de buttler nog eenige bevelen ontving van Stanley en hoe deze daarop vertrok.

De buttler bleef alleen in de werkkamer achter. Daarop ging de deur open en er verscheen een bediende met wien hij een gesprek aanknoopte.

Maar midden in een woord leek het of de draad plotseling afbrak — — Brand hoorde niets meer.

„Wat is dat nu,” bromde hij in zichzelf. „Hoe komt het dat ik niets meer hoor?”

Hij deed het luistertoestel af en onderzocht het, maar het was volkomen in orde.

Daar deelde hij aan Henderson zijn ervaring mede.

„Is het mogelijk, mijnheer Brand, dat die schurken den draad doorgesneden hebben?” vroeg Henderson.

„Nu, op dit oogenblik, James? Dat klinkt niet erg waarschijnlijk. Zouden zij dat gedaan hebben nadat Stanley eerst zijn afspraak met, een van zijn luitenants had gemaakt? Neen, ik denk eerder, dat de draad ergens is afgebroken door het schuren langs een schoorsteenrand. Hoe dan ook, ik wil zien wat het is. Ik zie toch geen kans om te slapen en het zal mij goed doen, wanneer ik mijn gedachten bij iets

anders kan bepalen, dan bij deze onderneming van Mylord.”

„Zoo, denk ik er ook over, mijnheer Brand.”

Brand had reeds in de kist met gereedschappen gezocht naar draadklemmen, soldeerbenedigheden en eenige andere gereedschappen. Hij trok nu zijn korte duffel aan, drukte zich zijn pet op het hoofd en zeide:

„Ik zal eens op het dak gaan zien, wat het is, Henderson. Ik zal gaan zoover ik kan komen en als het niet aan dezen kant van de straat is, dan moet ik naar de overzijde. Wij moeten het contact herstellen, al zouden wij er uren voor moeten werken.”

„Zal ik met u meegaan, mijnheer Brand?” vroeg Henderson.

„Dat is volstrekt niet noodig, James, en het is beter dat er iemand hier blijft.”

„Hoe zult u op het dak komen?”

„Ik zal uit het dakraam klimmen, maar doe eerst het licht uit, anders zou men aan den overkant zien, wat wij doen en dat zou ons in groote ongelegenheid kunnen brengen.”

Henderson draaide het licht uit en op den tast ging Brand naar het zolderraam en opende het.

De koude nachtlucht drong naar binnen.

Vlug als een kat klauterde Brand in de breede dakgoot, en Henderson zag, hoe hij zich behoedzaam, op handen en voeten kruipende, verwijderde.

Het was een zeer donkere nacht, en daar de maan niet scheen, zou het volkomen onmogelijk zijn, hem van de overzijde af te zien.

Bijna een half uur bleef Henderson wachten.

Toen hoorde hij een licht geruisch, en even later zag hij het eerst de voeten, vervolgens de beenen, ten slotte het bovenlichaam van Brand weder te voorschijn komen.

De jonge man sloot haastig het raam, schoof

er het gordijn weder voor, en ontstak het licht weer.

Nu pas zag Henderson, dat hij zeer bleek was en dat zijn oogen een verschrikte uitdrukking hadden.

„Wat is er te doen, mijnheer Brand ?” vroeg Henderson ongerust. „Gij ziet er uit alsof gij geesten hadt gezien ! Hebt gij de fout gevonden ?

„Ja, Henderson, de draad is stuk geschuurd tegen den scherpen kant van een schoorsteen.”

„Maar dat behoefde u toch niet zoo te ontstellen ?” riep Henderson verwonderd.

„Dat deed het ook niet, James — als je mij zoo ontsteld ziet, dan is het om een andere reden. Er zijn mannen op het dak !”

„Wat zegt gij daar ?” kwam Henderson onthutst een stap achteruit doende. „Op ons dak ?”

„Nog niet — zij zijn nog eenige huizen verder, en schijnen daar te beraadslagen en daar te wachten !”

„Te wachten ? Waarop ?”

„Tot wij ons ter ruste hebben begeven, om ons dan te overvallen !”

„Maar hoe weet gij dat die kerels het juist op ons voorzien hebben ? Zij kunnen wel voornemens zijn ergens in te breken !”

Maar Brand schudde ernstig het hoofd, en antwoordde :

„Neen James — het is op ons gemunt ! Al spraken zij zacht — de stemmen van twee hunner heb ik erkend — zij behoorden tot de bandieten, die eenige dagen geleden in het landhuis van Stanley kwamen binnenvallen !”

Nu was het de beurt van Henderson om te verbleeken.

„Zijn stem beefde, toen hij zeide :

„Als dat zoo is, mijnheer Brand — als het dezelfde kerels zijn, dan — dan hebben zij ons in een hinderlaag gelokt, dan heeft Stanley die microfoon ontdekt en met opzet de afspraak met zijn bezoeker gemaakt, ten einde ons op die wijze van elkander te kunnen scheiden, en Mylord naar de plaats van de bijeenkomst te lokken.”

Brand knikte bevestigend, en zijn stem klonk somber, toen hij antwoordde :

„Dat moet ik nu ook vreezen, Henderson ! En wij zouden nog van niets weten als niet bij toeval de draad gebroken was !”

„Met hoevelen zijn zij ?”

„Er zijn er vier boven !”

Henderson haalde minachtend de schouders op, en zeide :

„Dat is zoo goed als niemand ! Wat denken zij tegen ons te kunnen uitrichten ?”

„Zij schijnen je geweldige lichaamskrachten te kennen, Henderson, en hier in huis bevinden zich nogmaals vier mannen, die precies om twaalf uur in de nacht tegelijk met hun vrienden op het dak hier binnen zullen dringen.”

„Dat zijn er dus acht, maar hoe weet ge dat ?”

„Ik hoorde hen er over spreken. Ik kon hen dicht naderen, verborgen achter een opstaanden rand van het dak en de wind was in mijn richting.”

„Maar denken zij ons dan werkelijk slapende aan te treffen ?”

„Zij zullen vast overtuigd zijn, dat we slapen, Henderson.”

„Waarom ?”

„Omdat de mannen, die zich hier in huis hebben laten binnen sluiten, een beproefd middel willen aanwenden, en een bedwelmend gas door het sleutelgat heen in het vertrek willen spuiten.”

„Maar dan zouden wij verloren zijn,” riep Henderson uit.

„Neen, Henderson, tenminste wanneer wij hen voor zijn. Het is nu half twaalf en de vier mannen hier binnenshuis weten natuurlijk volstrekt niets af van hun kameraden op het dak. Welnu, ik stel voor, dat wij nu aanstonds naar het dak gaan, de vier kerels daar overvallen, dan rustig afwachten, tot het twaalf uur is en als wij dan het zolderraam wijd open zetten, dan mogen de vier anderen zooveel gas binnen laten als zij willen, het zal hen niet baten. Wij houden ons bewusteloos, wij laten hen naderen en wij slaan hen neer.”

„Maar met dat al, mijnheer Brand, kunnen wij de plek niet weten, waar zij Mylord gebracht hebben,” riep de reus wanhopig uit. „Maar stil, ik geloof, dat ik er al iets op gevonden heb. Ik zal een van de schurken op het dak wel weten te dwingen, mij de plaats te noemen. Ik heb van die overtuigingsmiddelen, die nog nooit hun doel hebben gemist. Thans hebben wij een half uur speling en in dien tijd kunnen wij de politie waarschuwen, die de vier binnendringers in huis overvalt, zoodat zij Stanley onmogelijk kunnen waarschuwen als het om twaalf uur blijkt, dat zij het nest ledig vinden.”

„Het plan lijkt mij voortreffelijk, James. En wij zullen het onmiddellijk ten uitvoer brengen,” hernam Brand opgewonden. „Het is nu wel zeker, dat Mylord in het grootste gevaar verkeert en dat iedere minuut uitstel hem noodlottig kan worden. O, die duivelsche Stanley !

Alles was dus van te voren beraamd. Het gesprek met den bezoeker was comedie, om ons op een dwaalspoor te brengen en mylord er toe te bewegen, Stanley te volgen. Kom mede, er moet gehandeld worden, maar denk er om, dat je niet het minste gerucht maakt. Als slechts één der bandieten er in slaagt te ontsnappen is alles verloren, want hij zal zich wel haasten, Stanley op de een of andere wijze te waarschuwen. Vooruit."

Na het licht weder te hebben uitgedraaid en zich van wapens te hebben voorzien, die weinig gerucht zouden maken, maar daarom niet minder afdoende hun uitwerking zouden doen, klauterden de twee mannen in de dakgoot en vandaar op het dak.

Zich verbergende achter den schoorsteen of achter de opstaande randen der daken, kropen zij omzichtig en zoo snel mogelijk voort naar de plek, waar Brand zoeven de stemmen van de bandieten gehoord had, die zich van geen gevaar bewust waren en daarboven het middernachtelijk uur afwachtten, om dan de helpers van den Grooten Onbekende onschadelijk te maken.

Na eenige minuten legde Brand zijn hand op den arm van Henderson en dwong hem aldus, stil te houden.

Zijn oor had weder de fluisterende stemmen der schurken opgevangen.

Hij bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van den reus en fluisterde :

„Daar ginds zijn zij. Achter dien schoorsteen. Laten wij hen dadelijk op het lijf vallen en zoo weinig mogelijk leven maken. Zij moeten gebonden worden, zoodra zij onschadelijk zijn gemaakt."

„Voor zoover dat dan nog noodig zal blijken, mijnheer Brand," zeide de reus op grimmigen toon.

„Opgepast dan. Eerst moeten wij op het dak klimmen, dat nu voor ons ligt, hooger dan dit. Dan zullen wij hen wel dadelijk zien en op het zelfde oogenblik werpen wij ons op hen."

Zorg dragende, dat zij geen leven maakten, heschen de twee mannen zich op het hooger gelegen dak voor hen.

En het eerste, wat zij zagen, was het glimmende puntje van een sigaret.

Brand duwde Henderson met den elleboog in de zijde, het afgesproken teeken.

Zonder een kreet te slaken, snelden de twee mannen vooruit en het volgende oogenblik waren zij midden tusschen de verraste bandieten Henderson had zich voorzien van een gummi-

wapenstok, zooals de Amerikaansche politie gebruikt, een vreeselijk wapen in zijn hand.

Snel als de gedachte liet hij dezen knuppel neerdalen op het hoofd van twee der overrompelde schurken, die zonder een kreet te slaken in elkaar zakten.

Een der kerels tastte naar zijn zak, maar Brand was hem te vlug af en een slag met een ijzeren staaf tegen den slaap van den man deed hem bewusteloos neerstorten.

De vierde man, ziende dat alles verloren was, wilde de vlucht nemen, maar Henderson was hem voor.

Hij greep hem heel eenvoudig bij een pand van zijn jas en trok hem zonder de minste inspanning achteruit, alsof hij een baby van een paar maanden geweest ware.

„Kom jij maar eens hier, vriend," zeide de reus bedaard, „met jou heb ik een appeltje te schillen."

Hij greep den woest tegenspartelenden bandiet bij het middel, tilde hem van den grond en droeg hem met een paar stappen naar den rand van het dak.

Daar gekomen keerde hij hem ondersteboven juist zooals een vuilnisman doet die een aschbak in zijn wagen wil leeg storten, en hield hem in die houding, het hoofd omlaag, boven de diepte, die onder den schurk gaapte, een afgrond van bijna dertig meter.

„En nu zullen wij eens praten," begon Henderson volmaakt rustig. „Ik geef je tien seconden om ons de plek te noemen, waar John Raffles zich op dit oogenblik bevindt. Heb ik dit dan nog niet uit je mond vernomen, dan zal ik je niet langer kunnen vasthouden — de ontroering, weet je. En dan zul je waarschijnlijk te pletter vallen. Ik begin te tellen. Een — twee — drie..."

Een schor geluid wrong zich uit de keel van den bandiet, die onder zich de duistere ruimte zag, afgrijselijk in haar sombere verschrikking.

Zijn lichaam kronkelde zich en nog had Henderson niet tot vijf geteld, of het kwam als een noodkreet over zijn lippen.

„Genade, ik zal alles zeggen, maar heb dan genade !

Met een enkelen ruk had Henderson den bandiet op zijn voeten gezet, maar hij hield hem stevig vast.

„Spreek op nu, en tracht ons niet te bedriegen, want dat zou je het leven kosten. Je blijft in onze macht, tot wij ons overtuigd hebben, dat je de waarheid sprak. In dat geval zeg ik je namens mijn meester de vrijheid toe."

„Raffles is nu in het huis in het oosten van

de stad. Het ligt afzonderlijk in een grooten tuin, aan het einde van Gravenlane."

„Wat heeft men met hem voor?"

„Hij moet terecht staan voor den Bloedraad."

„Zoo, nu, wij weten wat dat te beteekenen heeft."

Terwijl dit alles voorviel had Brand snel en handig de drie gevelde bandieten, die zwaar gewond waren, gebonden en gekneveld.

De vierde man onderging hetzelfde lot en daarop werd hij gedwongen met Brand en Henderson door het zolderraam te klimmen.

Brand luisterde ingespannen, maar op de gang deed zich niets hooren, waarschijnlijk zaten de vier bandieten nog ergens verscholen

in het groote huis, uit vrees dat men hen ontijdig zou ontdekken.

Hij opende voorzichtig de deur en daarop vertrokken de drie mannen haastig, ditmaal langs den gewonen weg door de voordeur.

Op straat gekomen maakte Brand gebruik van de eerste de beste straattelefoon en stelde de politie op de hoogte, voor zoover hij dit noodzakelijk achtte, en een kwartier later hadden een twaalftal krachtige agenten zich meester gemaakt van de vier schurken, die zij juist voor de deur van het zoldervertrek aantroffen, en de drie anderen van het dak gehaald.

HOOFDSTUK VIII.

VOOR DEN BLOEDRAAD.

In een tamelijk groote zaal waren acht mannen bijeen.

Zeven hunner zaten achter een lange tafel, die met een bloedrood kleed was bedekt.

Allen droegen een soort toga van dezelfde, schrikwekkende kleur en waren gemaskerd.

Ook de maskers waren rood.

De in het midden gezeten man onderscheidde zich van de anderen, doordat hij een soort mijter op het hoofd droeg van vuurroode zijde, waarop vooraan in het midden een gouden sleutel was bevestigd.

Voor hem op tafel lag een opengeslagen boek, een spitse dolk, en een revolver van het grootste kaliber, waarvan de nikkelen loop glinsterde in het licht, dat werd uitgestraald door een elektrische lamp in den vorm van een zilveren doodshoofd, die van de zoldering afhing aan een vergulden ketting.

De man met den mijter was Stanley, de chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel.

Voor de tafel stond een man, wiens handen door een paar stalen boeien aan elkaar waren bevestigd.

Zijn gelaat was bleek, maar de trekken ervan vertoonden een uitdrukking van stoutmoedigheid, die voor niets terug deinst, ook niet in het gezicht van den dood.

Die man was John Raffles.

Er heerschte sedert eenige oogenblikken een suizende stilte in het ruime vertrek, waar zich in het geheel geen meubelen bevonden, uitgezonderd de tafel met het bloedroode kleed en de zeven stoelen voor de leden van den Bloedraad.

Er waren twee deuren en evenveel ramen, afgesloten door dikke gordijnen.

Nu begon Stanley te spreken en zijn woorden vielen traag en als met tegenzin van zijn lippen:

„John Raffles! De eerste maal, dat je tegen ons bent opgetreden heb je een overwinning behaald en ik deed een duren eed, dat je niet voor de tweede maal ons zoudt dwarsboomen. Je ziet, dat wij woord hebben gehouden. Ik wil echter aan je stoutmoedigheid en schrandtheid niets afdoen en erken volmondig, dat je plan, om af te luisteren, wat ik met mijn luitenants te bespreken had, geniaal gevonden en uitgevoerd is. Slechts een toeval deed mij je

microfoon ontdekken, een weinig gips, dat van het plafond was gevallen, toen je daarin het gat boorde, noodig om er het instrument in te bevestigen.”

„Men kan niet op alles letten,” zeide Raffles rustig.

„Juist opgemerkt, maar ik lette er op en ik begreep aanstonds, dat hier te Londen maar één man te vinden was, die zulk middelen zou aanwenden en de geestkracht en het geduld bezat, ze toe te passen.”

Hij zweeg even, keek Raffles doordringend aan en hernam:

„Aan je identiteit behoef ik toch zeker niet te twifelen. Ik heb wel degelijk John Raffles voor mij?”

„Die ben ik.”

„Ik wist het wel. Men had mij, nog voor mij de eer deelachtig werd, tot chef van het genootschap te worden gekozen, veel van je bekwaamheden verteld. Ik weet, dat je er in geslaagd bent, mijn drie voorgangers ten onder te brengen, maar ik vlei mij, dat ze niet over mijn kennis en bekwaamheden beschikten. Want ik geloof, John Raffles, dat ik je nu wel voor goed onschadelijk heb gemaakt, nietwaar?”

„Misschien,” antwoordde Raffles op denzelfden kalmen toon.

„Misschien?” herhaalde de chef toornig. „Zou je durven volhouden, dat je ook maar de geringste kans hebt, hier levend weg te komen? Je bent geboeid.....”

„O, als dat alles is,” kwam Raffles bedaard.

Hij hief de beide handen op in het volle licht.

Een kort, metalen geluid, een snelle ruk, Raffles hield de losgemaakte boeien glimlachend in zijn hand.

Stanley slaakte een doffen kreet van woede en zijn hand tastte naar de revolver.

Maar het volgend oogenblik scheen hij zich over deze beweging te schamen.

Een wrange glimlach vertrok zijn mond tot een grijns en hij zeide:

„Knap gedaan. Ik had hier meer van gehoord en ik verheug mij, dat ik mij persoonlijk heb kunnen overtuigen, dat je werkelijk niet behoeft onder te doen voor den boeienkoning Houdini. Het is een geluk, dat je ook met ontboeide

handen machteloos bent. Op de minste beweging schiet ik je met deze revolver neer."

Raffles haalde de schouders op en hernam onverschillig :

„Ik ben geen duizendkunstenaar. Ik kan niet tooveren, ik heb ook geen pantserjas aan en tegen een kogel uit die revolver ben ik niet bestand."

„Hoe is het mogelijk, dat gij u in zulk een korten tijd hebt kunnen bevrijden van zulk een paar stalen boeien, minstens zoo goed als Scotland Yard ze gebruikt?" riep Stanley woedend.

„Neem mij niet kwalijk, maar dat is een van mijn beroepsgeheimen, die ik voor mij wil houden," antwoordde Raffles.

„Haha, denkt ge dan soms, dat gij nog veel aan uw geheim zult hebben?" riep Stanley op woesten toon. „Ik heb u voor onzen Bloedraad laten verschijnen, John Raffles, omdat ik in u onzen ergsten vijand zie. Gij zult verdwijnen, gij zijt te veel."

„Ik verwachtte van u niets anders," hernam Raffles koeltjes. „Ik wil slechts mijn verwondering te kennen geven, dat gij deze comédie eener terechtzitting hebt opgevoerd en mij niet aanstonds op straat gedood hebt."

„Niets was gemakkelijker geweest, inderdaad, zeide Stanley hoonend. „Maar wij willen u niet slechts doden. Wij willen u volkomen vernietigen. Geen spoor mag er van u overblijven. Niets dan een hoopje asch. Begint ge mij te begrijpen?"

„Ik geloof het wel," antwoordde Raffles bedaard.

„Wij zijn niet alleen de wrekers van het Genootschap, maar wij zijn ook voorzichtig en wij wenschen niet, dat de politie naderhand uw lijk zal vinden. Dan is er nog iets. Wij weten, dat gij in het bezit zijt van kostbare geheimen en dat ge over groote rijkdommen beschikt. Het is ons bekend, dat gij honderdduizenden weg schenkt voor liefdadige doeleinden, en dat dan soms uw eigen kas uitgeput raakt. Maar gij zult toch nooit in verlegenheid behoeven te verkeeren want wij weten, dat gij op verschillende punten van onzen aardbol verscheidene schatkamers hebt. Welnu, wij eischen van u dat gij ons de plek van die schatkamers zult aanwijzen."

Een verachtelijk schouderophalen van Raffles was het eenige antwoord.

De oogen van Stanley fonkelden achter het masker, toen hij toornig vroeg :

„Gij weigert?"

„Vraagt gij dat nog? Natuurlijk weiger ik."

„Maar weet gij dan wel, dat ik het in mijn macht heb u alle denkbare martelingen te doen ondergaan, totdat gij die plek zult hebben genoemd?"

„Gij kent mij niet, als gij denkt, dat die woorden indruk op mij maken," riep Raffles uit terwijl zijn gestalte zich kaarsrecht oprichtte en zijn oogen bliksems schoten. „Denkt gij, dat John Raffles zich een enkel woord zou laten ontvallen, dat hij niet wil uitspreken?"

„Wij zullen zien," hernam Stanley kortaf. „Ik weet, dat gij een man zijt van fijne beschaving en op de hoogte van alle pijnigingen welke barbaarsche volkeren hun misdadigers en vijanden deden ondergaan. Nu, ik kan u zeggen, dat de martelingen der Chineezers, die bekend zijn als meesters in pijnigingen, kinderspel zijn, vergeleken bij hetgeen mijn brein heeft uitgedacht."

Raffles verbleekte een weinig, maar zijn gemoedstoestand verried zich op geen andere wijze.

Hij wist dat het geen grootspraak was, wat deze man zoeven gezegd had en toch weifelde hij niet.

Zoo wonderbaarlijk groot was de geestkracht van dezen merkwaardigen man, dat hij zelfs in het aangezicht van de gruwelijkste foltering en zijn moed niet verloor en trots het hoofd bleef opheffen.

Neen, Stanley zou hem geen woord ontlokken, dat zwoer hij zichzelf.

De chef van het Genootschap had hem loerend beschouwd, teneinde op zijn gelaat te lezen wat er in hem omging.

Maar toen niets op het strakke masker van den Grooten Onbekende verried, wat hij dacht of voelde, hernam Stanley :

„Het is goed, gij zult het aan uzelf te wijten hebben. Ik had u den dood van een gentleman willen laten sterven. Ik had u met een kogel willen neerleggen en daarna zoudt gij tot asch verbrand zijn in een specialen overn, die zich in den kelder van dit huis bevindt. Wat het verbranden betreft, dat zal toch plaats vinden en het hoopje asch, dat van John Raffles zal overblijven, zal in de vier windrichtingen verstrooid worden, maar het zal vooraf worden gegaan door een foltering. Gij zult dit zelf over u gebracht hebben. Maar ik weet wel, dat gij niet bestand zult zijn tegen de uitwerking van mijn kleine vinding. Voor er vijf minuten verlopen zijn, zult ge bekend hebben, waar zich uw schatten bevinden en zult ge mij alle geheimen omtrent uw leven geopenbaard hebben."

„Nooit!” riep Raffles uit, terwijl hij den ellendeling uitdagend aankeek.

„Wij zullen zien,” herhaalde Stanley. „Mannen, maakt u van hem meester.”

De zes leden van den bloedraad sprongen overeind en wierpen zich op Raffles.

Hij verdedigde zich heldhaftig, maar na een korte worsteling werd hij overmeesterd en ditmaal werden hem de armen met dikke touwen op den rug vastgebonden.

Daarop namen de zes mannen hem in hun midden en voerden hem, voorafgegaan door Stanley, naar een aangrenzend vertrek, waar een buitengewoon groote hitte heerschte.

De muren waren geheel naakt en wit gepleisterd.

Ongeveer in het midden van het vertrek stond een soort houten brits, waarvan de zware pooten met stevige ijzers in den grond waren bevestigd.

Een twaalftal breede lederen riemen hingen van deze brits neder op den vloer.

Er stonden nog eenige andere voorwerpen in het vertrek, waarvan Raffles den aard niet aanstonds begreep, maar hij vermoedde, dat het geheimzinnige martelwerktuigen waren, ontsproten aan het duivelsche brein van Stanley.

De chef van het Genootschap was eerst op Raffles toegetreden en zeide op gedempten toon, terwijl weder diezelfde wrange glimlach op zijn dunne lippen kwam:

„Gij vindt het hier waarschijnlijk zeer warm, dat komt omdat hier beneden de verbrandingsoven is, die weliswaar nog van ons gescheiden is door een betonvloer van bijna een meter dikte, maar een hitte van tweeduizend graden is desondanks goed voelbaar! Wij hebben deze geweldige warmte nog voor iets anders benut, en wat dat is, zult gij spoedig gewaar worden. Zie maar eens naar boven.”

Onwillekeurig richtte Raffles zijn blik naar het plafond en daar zag hij een kleinen vierkantigen bak van ijzer hangen.

In het midden van den bodem van dezen bak bevond zich een soort tuitje of aflaat.

En deze aflaat bevond zich juist boven de houten bank, die onwrikbaar aan den vloer was bevestigd.

„Ik zie aan uw gelaat dat gij de beteekenis van dit instrument nog niet goed begrijpt,” hernam Stanley grijnslachend, „en daarom zal ik u de werking met eenige woorden uitleggen. Misschien brengt dat er u wel toe, mij uw geheim mede te deelen, voor ik het kleine werktuig laat functioneeren. In den bak, dien

gij daar boven tegen het plafond bevestigd ziet, mondt het uiteinde van een buis, die aan het andere uitkomt in een klein reservoir, waarin kokende olie steeds op dezelfde temperatuur wordt gehouden. Ha, ik zie reeds aan de uitdrukking van uw gelaat dat gij de beteekenis van mijn kleine uitvinding begint te begrijpen. O, ik ga niet prat op oorspronkelijkheid. Ik weet heel goed, dat men in de middeleeuwen vadermoordenaars ter dood bracht door ze in een groote kuip met kokende olie te werpen, maar die handelwijze leek mij toch wel al te primitief. Zeker, de ter dood veroordeelde doorstond afgrijpselijke smarten, maar binnen enkele minuten was meestal alles afgelopen, tenminste wanneer de beul de olie werkelijk deed koken. Mijn systeem werkt een weinig langzamer. Uit dien bak daarginds valt iedere vijf seconden een druppel gloeiende olie, steeds op dezelfde plek van uw lichaam, dat met riemen onbewegelijk wordt vast gesnoerd, op die bank daarginds, steeds op dezelfde plek, begrijpt ge wat dat zeggen wil? De eerste druppel zal u slechts veel pijn doen, de tweede zal u doen krimpen, de derde nog een weinig meer en zoo vervolgens. Langzamerhand zullen al die gloeiende druppels een aardig kanaaltje vormen in uw vleesch en als gij het volhield, wel, dan zou na eenige uren uw lichaam van borst tot rug doorboord zijn, maar gij houdt het niet vol, neen, daar ben ik zeker van. Wel, John Raffles, wat zegt gij wel van mijn kleine vondst?”

„Ik zeg er alleen van, Stanley, dat zij u waardig is. Dat is toch zeker wel de grootste lof, dien ik er aan kan toezwaaien.”

„Ik dank u,” hernam Stanley met een ironisch hoffelijke buiging.

En daarop wendde hij zich tot de zes zwijgend om hem staande mannen en beval:

„Doe uw plicht.”

Ditmaal duurde de worsteling heel wat langer want Raffles begreep, dat hij om zijn leven streed, en hij vocht met den moed der vertwijfeling, omdat hij een plotselingen dood door een revolverkogel verkoos boven de afgrijpselijke marteling die men voor hem had uitgedacht.

Als een kluwen rolden de mannen over den grond en tot tweemaal toe slaagde Raffles er in, ondanks de touwen, die zijn armen gebonden hielden, een zijner tegenstanders met een goedgerichten schop in een hoek van het vertrek te zenden.

Maar de overmacht was te groot. Hijgend moest hij zich tenslotte gewonnen geven.

Terwijl de vier mannen hem stevig vasthielden, knoopte Stanley zelf zijn vest los, rukte zijn overhemd open en ontblootte zijn borst tot aan zijn middel.

Vervolgens werd Raffles ruggelings op de houten bank geworpen en de riemen werden dicht gesnoerd, zoodat hij ternauwernood adem kon halen en het hem niet mogelijk was, zijn lichaam, al ware het slechts een halven duim, te verschuiven.

Stanley bukte zich over den machteloos gemaakten vijand heen en vroeg met door-dringende stem :

„Zult gij zeggen, waar uw schatten zich bevinden ?”

„Nooit !” antwoordde Raffles vastberaden.

„Wij zullen zien, wat gij over vijf minuten zult zeggen,” hernam Stanley op woesten toon.

Hij begaf zich naar een hoek van het vertrek en haalde daar een kleinen hefboom over, bevestigd aan de klep van een duimdikke pijp, die van den vloer naar het plafond liep.

Onmiddellijk liet zich een zacht klokkend geluid hooren en een oogenblik later viel traag een dikke druppel kokend heete olie van een hoogte van ongeveer drie meter op het ontbloote bovenlijf van John Raffles.

Er werd heel kort een sissend geluid hoorbaar toen de gloeiende olie de huid trof en een lange siddering liep over het lichaam van den gemartelde.

Maar Raffles sprak niet en hij bewoog zich ook niet. Hij staarde slechts naar het dunne pijpje boven zijn hoofd, aan welks einde zich reeds een tweede druppel begon te vormen, die langzaam in grootte toenam en eindelijk neer viel, juist op dezelfde plek....

De pijn was ontzettend en toch bewoog zich geen spier op Raffles' marmerbleek gelaat.

Onafgebroken tuurden zijn oogen naar het kleine tuitje, waaruit de dood neerdruppelde.

Maar vóór de derde druppel zich had ge-

vormd, vloog eensklaps de deur open, die naar het aangrenzende vertrek voerde. Op den drempel vertoonde zich de reusachtige gestalte van Henderson. Snel achter elkaar kraakten twee schoten en twee der bandieten stortten voorover en bleven roerloos liggen.

Met een gebrul als van een wild dier richtte Stanley zijn revolver op Raffles, maar voor hij kon schieten had Brand hem het wapen uit de hand geslagen.

De jonge man had den toestand in een oogwenk overzien en het eerste wat hij deed, was den toevoer van de olie weder af te sluiten, nadat hij de revolver van de chef had opge-raapt en hem hiermede in bedwang hield.

En terwijl Henderson met de vier overige bandieten naar hartelust afrekende, hen met de koppen tegen elkander sloeg en hen als kegels door het vertrek liet rollen, gespte Brand in een oogwenk de riemen los, die Raffles gebonden hielden en hielp hem overeind.

„Grijpt den schurk,” was het eerste woord, door Raffles uitgeschreeuwd.

Maar Stanley, begrijpende, dat zijn slacht-offer hem ging ontsnappen, was met de vlugheid van een aap bij een smalle deur, goed verborgen in den muur en rukte haar open.

„Wij zullen elkaar terug zien, John Raffles en dan wee u,” gilte hij.

En voor Brand zijn revolver op hem had kunnen afvuren, had hij de geheime deur open gerukt en was verdwenen.

Vruchteloos zochten de drie mannen hem, nadat alle leden van den Bloedraad stevig gebonden waren, in het geheele, afgezonderd liggend huis maar er was geen spoor meer te ontdekken van den chef van het genootschap.

„Dan is het van nu af aan een strijd op leven en dood tusschen ons,” zeide Raffles en hij greep geroerd de handen van zijn twee metgezellen, die hem ter elfder ure hadden gered.

De volgende aflevering bevat :

Oog om oog, tand om tand

TEXAS JACK

DE GROOTE SPEURDER

EEN NIEUWE UITGAVE

—
ELKE MAAND
EEN GROOT COMPLEET VERHAAL

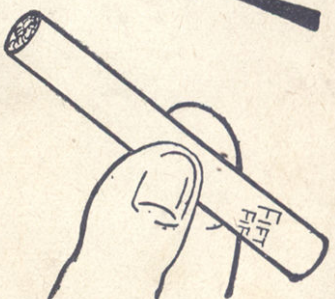
—
PRIJS:
15 CENT PER NUMMER

—
MAAKT KENNIS MET TEXAS JACK
EEN KEREL NAAR UW HART

! LEEST !
en
! GENIET !

Afwisselend met „Texas Jack” zullen nu ook éénmaal per maand verschijnen „Nick Carter” en „Harry Dickson”. De verhalen van „Buffalo Bill” blijven elke veertien dagen en „Lord Lister” iedere week uitkomen.

*„Speciaal en wetenschappelijk
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waarborgen!“*

Leest onderstaande, geheel
spontaan geschreven brief van
een enthousiasten Fifty-Fifty
rooker, waarvan het origineel
ten onzent ter inzage is en
waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam, 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2, Amsterdam.

Mijne Heeren,

Toen ik voor eenigen tijd Uw annonce in de krant las betr. Fifty-Fifty sigaretten die U „Fluweel voor de Keel“ noemde, heb ik eens een pakje gekocht. Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moeten rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het verlangen naar een extra rookertje en de geruststellende zinsmede in uw advertentie deden mij het besluit nemen Uwe sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer evenveel kan rooken als vroeger, en hiervan, dank zij Uw heerlijk koele en zuivere Fifty-Fifty's geenerlei nadeligen invloed meer kan constateeren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteeren en teeken met alle hoogachting

Uw dev.

(w.g.) R. v. H., Amsterdam.

FIFTY

= FIFTY

AMERICAN CIGARETTES
„Fluweel voor de keel“

